

GENNADY ZYUGANOV: VECHTEN VOOR DE RUSSISCHE WERELD

30 mei 2023

Programmatisch artikel door voorzitter van de CC CPRF.

De crisis van het liberale model van het besturen van de wereld was onvermijdelijk. Ik waarschuwde voor de resultaten en de alarmerende uitdagingen die twintig jaar geleden de nieuwe eeuw zouden vullen. Mijn boek "Globalization and the Destiny of Humankind", dat destijds verscheen, is in vele talen vertaald. Het bevatte een gedetailleerde analyse van de agressieve motieven van de Amerikaanse imperialisten en hun ondergeschikten, schetste het perspectief van de opkomst van nieuwe wereldmachtspolen vertegenwoordigd door China en India. Op dat moment waren ze alleen klaar voor een economische sprong voorwaarts. Niet veel mensen zagen ze als een toekomstig alternatief voor de Amerikaanse hegemonie. Nu is duidelijk geworden dat het de unie van Rusland met deze Aziatische mogendheden is die de door en door fascistische 'Amerikaanse droom' van een unipolaire wereld omverwerpt.

Ik vervolgde het gesprek over toekomstige uitdagingen in het boek "Russia in the Gunsights of Globalism", waarin ik de geschiedenis van onze politieke, economische en spirituele confrontatie met het Westen onderzoek.

Daarna volgden de boeken "De Russische kern van de grote mogendheid" en "De Russische wereld op twee assen" waarin ik de rol van ons land in de 21e eeuw beschreef. Zoals meer dan eens eerder is Rusland het middelpunt van de botsing met het Angelsaksische imperialisme. De situatie is hoogst dramatisch. Maar de grote erfenis van de Sovjet-beschaving kan ons in staat stellen stand te houden en te zegevieren.

De tijd is gekomen om dit moeilijke en belangrijke gesprek voort te zetten.

De geschiedenis heeft ons voor grote uitdagingen geplaatst. Ze zijn de ernstigste van de afgelopen drie decennia gebleken, sinds de tijd dat de verraders en overlopers gemene zaak maakten met onze externe vijanden en de misdaad pleegden om het Sovjetland te gronde te richten.

De oorlog is verklaard

De NAVO trekt al jaren de strop rond onze grenzen aan. De geschiedenis heeft bepaald dat Rusland de soevereiniteit en veiligheid van de Volksrepublieken Donetsk en Lugansk moet beschermen en het broederlijke Oekraïense volk moet bevrijden van de nazi-Bandera-junta. Als antwoord op onze wens om een barrière op te werpen voor de agressieve plannen van het Westen, wierpen de meesters het masker van 'partnerschap' en beschaafde diplomatie af. De globalisten verklaarden openlijk bereid te zijn ons land een dodelijke slag toe te brengen door middel van hybride oorlogsmethoden. Ze vinden dat het tijd is om "de Russische kwestie" af te sluiten.

Het was niet gisteren dat de vijanden van Rusland een hybride oorlog tegen ons ontketenden. De wortels van deze oorlog gaan terug tot de eeuwenoude confrontatie van ons land met de veroveringsplannen van het Westen. Door de geschiedenis heen gebruikten degenen die onze Macht en haar mensen probeerden te onderwerpen de methoden van een hybride oorlog samen met de echte "schietoorlog". Daarin is politieke en economische druk altijd gecombineerd met informatie, intellectuele en spirituele ondermijning van onze samenleving. Economische, morele en spirituele nederlaag van de vijand die niet door militair geweld kan worden verslagen - dit is het belangrijkste kenmerk en de essentie van de hybride oorlog.

Na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie geloofden sommigen dat afstand doen van het socialisme de weg van Rusland naar het Westen zou effenen. Nu, verheugden ze zich, maken we deel uit van deze stralende wereld. Niet zo. Degenen die deze ideeën, bewust of onbewust, propageerden, negeerden totaal de lessen van de Eerste Wereldoorlog. Sovjet-Rusland stond nog niet op kaarten. Maar dit

weerhield de Europese regeringen er niet van om een dodelijke strijd aan te gaan om de wereld opnieuw te verdelen. De wreedheid en het aantal slachtoffers waren ongekend. Alles gebeurde precies in overeenstemming met de analyse van Lenin in zijn grote werk "Imperialisme, het hoogste stadium van het kapitalisme".

Door zich bij de dodelijke strijd aan te sluiten, begon de tsaristische regering aan een antinationaal avontuur. De westerse mogendheden - zowel directe vijanden als formele bondgenoten - verscheurden Rusland gemakkelijk om hun eigen belangen na te jagen. Dat ons land nog niet socialistisch was, deed er niet toe. De reden lag ergens anders: het kapitalistische roofdier zoekt altijd naar prooi. Evenzo betekende het verraden van de zaak van het socialisme tegen het einde van de 20e eeuw niet dat Rusland een welvarende toekomst verzekerde. Het liep andersom. De teloorgang van het Sovjetsysteem veroorzaakte enorme verliezen.

De wereldhoofdstad begon met het "ontwikkelen" van de verdeelde republieken van de USSR volgens haar neokolonialistische sjablonen. Het werkte gestaag om de onlangs geavanceerde stroom in zijn eigen achtertuin te veranderen. We werden zwakker. Maar het kwam niet bij de globalisten op om de hand van kapitalistische solidariteit uit te steken naar wat nu een anti-Sovjet-Rusland was. Integendeel, hun hart was vervuld van hoop op verdere verbroekeling van ons land. De glanzende wereld bleek een gapend gat te zijn.

In de loop van het afgelopen jaar zijn er 1500 sancties opgelegd aan Rusland. Zoiets is in geen enkel land gebeurd. Er is een ongehoorde sabotagecampagne op economisch, politiek en informatiegebied gelanceerd. Het doel is Rusland te dwingen zijn hoop op onafhankelijkheid op te geven en zijn legitieme belangen hoog te houden. Het bestaan van onze staat staat op het spel. Door de Angelsaksische hegemonie uit te dagen, werden we het belangrijkste doelwit van zijn adepten in Washington, Londen, Brussel en andere centra van het moderne kapitalisme.

Dat is het criminele handschrift van neokolonialisten. Ze hopen dat de reeks provocaties hen in staat zal stellen een wereldcrisis van hun systeem – het kapitalisme – te vermijden. Ze proberen koste wat het kost hun macht over de planeet te behouden. Deze kringen zullen niet stoppen bij het proberen om onoplosbare problemen in het vuur van de derde wereldoorlog te verbranden.

Het Amerikaanse leger heeft zijn bloedige voetafdrukken over de hele wereld achtergelaten: in Korea en Vietnam, Joegoslavië en Libië, Irak en Afghanistan. Nu veranderen de haviken in Washington de Oekraïense bevolking in kanonnenvoer. In de ogen van de hele wereld voeren ze hun afschuwelijke plan uit om Rusland te bestrijden met de handen van onze bloedbroeders die opzettelijk vergiftigd zijn met het nazisme.

Vandaag is de betekenis van de staatsgreep in Kiev in februari 2014 glashelder. Acht jaar lang bereidde Oekraïne zich voortdurend voor op een oorlog tegen Rusland. Zelensky heeft het nu publiekelijk toegegeven. Drie oorlogen – schieten, economie en informatie – worden tegelijkertijd tegen ons land gevoerd. Er worden pogingen ondernomen om ons te verslaan op het slagveld, ons economisch te wurgen en ons te belasteren in de ogen van de wereldgemeenschap.

Door op te staan om ons vaderland te verdedigen tegen het globalistische dictaat en het neo-nazisme dat in Oekraïne en in heel Europa wordt gekoesterd, hebben we het onbetwistbare feit erkend: Rusland heeft gefaald en kan niet anders dan falen om een organisch deel van het kapitalistische Westen te zijn. De globalisten hebben het niet nodig als een onafhankelijke, sterke en succesvolle staat. Voor hen is de belangrijkste voorwaarde voor de 'integratie' van Rusland in hun wereld de vernietiging ervan. Er zijn geen andere opties.

In februari 2007 vertaalde het besef van dit feit zich in de toespraak van president Poetin op de veiligheidsconferentie in München. De beslissingen van het Russische leiderschap vijftien jaar later vormden een echt keerpunt.

De tegen ons land verklaarde hybride oorlog is economisch, politiek en militair een nieuwe fase ingegaan. Rusland is niet alleen aan de ontvangende kant van duizenden sancties die worden opgelegd om onze economie te wurgen. Tegen ons vechten NAVO-wapens, NAVO-huurlingen en instructeurs. Ondertussen verklaren huidige en voormalige westerse leiders zonder met hun ogen te knipperen dat hun overeenkomsten met Rusland totale bluf waren. Deze documenten werden ter ondertekening afgescheept om ons land te verzwakken en af te wachten. Ondertussen versterkten ze hun Bandera-nationalistische marionetten.

Het imperialisme ontketent snel een nieuwe oorlog. Het dreigt te evolueren van een regionaal naar een mondiaal. Door de strop van geweld en dwang strakker te maken, proberen de globalisten ons land te vernietigen en zijn soevereiniteit te liquideren. Ze berekenen dat dit de inbeslagname van middelen garandeert die hard nodig zijn om de afbrokkelende wereldorde te ondersteunen waarvan ze de constructie nooit hebben kunnen voltooiën. Daartoe worden massale inspanningen geleverd om de integratieprocessen van Rusland met zijn buurlanden te ondermijnen. Politieke en culturele verdeeldheid wordt uitgelokt in de Euraziatische ruimte. Er worden pogingen ondernomen om ons ruzie te laten maken met traditionele bondgenoten en de eeuwenoude eenheid van broederlijke volkeren, verenigd door de grote geschiedenis en diepe banden met de Russische wereld, uit te wissen.

Dit was het criminele doel van de staatsgreep van 2014 in Oekraïne, die de algehele degradatie ervan versnelde. De regering in Kiev viel onder de totale controle van de reactionaire krachten die vanuit Washington werden aangestuurd. Ze veranderden Oekraïne haastig in een ideologisch en militair testgebied voor een beslissende aanval op Rusland. Het proces van verbreken van onze historische banden versnelde. Het vliegwieltje van politieke terreur, etnische en taalzuivering werd op volle toeren gezet. De heldhaftige Donbass kwam in opstand om zijn recht om te leven en zijn moedertaal te spreken te verdedigen.

Gidsen van het nazisme

De junta in Kiev werd haastig voorbereid op een terroristische aanslag tegen Rusland. De resultaten van het parlementaire onderzoek van de Doema naar de chemische laboratoria van het Pentagon in Oekraïne wijzen daar duidelijk op. Oekraïne zat vol met objecten voor gevaarlijk onderzoek, waaronder de ontwikkeling van genetische wapens tegen etnische Slaven.

Het Oekraïense regime werd ook klaargestoomd voor een cultureel-spirituele aanval op de Russische wereld. Het bewijs hiervan is de ruzie die rond de Oekraïens-orthodoxe kerken is uitgelokt door de Bandera-nationalisten en hun verleiders. De Heilige Ontslaping Kiev-Pecherskaya Lavra, beschreven door Heilige Patriarch Kirill als de bakermat van onze beschaving en nationale cultuur, gaat door zijn Weg naar Golgotha. Kerken en kloosters die de canoniek-historische kerk aanhangen met hun gevangenen, oude iconen en relikwieën van heiligen worden onderworpen aan geweld en ontheiliging.

Jarenlang werd Oekraïne op kwaadaardige wijze in het moeras van Russofobie geduwd voordat het tot afschuwelijke broedermoord werd gedreven. De VS voeren deze oorlog met de handen van anderen. Door wapens te leveren en politieke steun te verlenen, doet het Biden-team er alles aan om de doodsstrijd van het neo-nazi-regime te verlengen.

Het zwaard van de barbaren die zichzelf zijn gaan beschouwen als de meesters van de planeet, kent geen genade. Het treft vrouwen, kinderen, oude mensen – al diegenen wier enige zonde hun onwil is om de wil van anderen te gehoorzamen, toe te staan dat hun idealen en waarden worden geschonden, afstand te doen van hun wortels en de Russische taal. Deze mensen worden geëxecuteerd omdat ze loyaal zijn aan hun voorouders, de glorieuze zegevierende krijgers die de wereld hebben gered van het Duitse fascisme en het Japanse militarisme.

De Russofobie van het Westen is ongekend . De wens van Washington, Londen en Berlijn om 'de Russische kwestie' op te lossen, doet denken aan de grimmige pagina's uit het verleden: inquisitie en autodafe, nazi-bijeenkomsten en Ku-Klux-Clan-acties. De globalisten die het pad van terreur zijn ingeslagen, kennen geen "rode lijnen" zoals die kenmerkend zijn voor normale mensen. De plannen om granaten met verarmd uranium te gebruiken zijn een direct bewijs van het criminele karakter van het imperialistische beleid.

We moeten allemaal begrijpen: er is een vernietigingsoorlog tegen ons ontketend. Het doel is om ons land in stukken te hakken, zijn mensen tot slaaf te maken en ons land te veranderen in een zone van koloniale plundering. Dit bedreigt ons niet alleen met enorme verliezen. Verliezen betekent in deze situatie ophouden te bestaan.

De huidige uitdaging is net zo noodlottig als de Tijd van Troubles in de 17e eeuw , de Patriottische Oorlog van 1812, de buitenlandse interventie in 1918-1920, de strijd tegen het fascisme tijdens de Grote Patriottische Oorlog en de verraderlijke ondergang van de USSR. De VS en hun NAVO-handlangers staan op het punt hun criminele wapenfeiten van 'de wilde jaren 90' te vermenigvuldigen.

De CPRF haatte het nazisme en koesterde broederlijke gevoelens voor het Oekraïense volk en steunde de speciale operatie om Oekraïne te bevrijden van de slavernij. Donbass is een belangrijk centrum geworden van verzet tegen de imperialistische reactie.

In de strijd tegen nazi- en Bandera-tuig, en in de confrontatie met hun transatlantische meesters, worden we geïnspireerd door dezelfde gedachten en gevoelens die onze vaders en grootvaders in de strijd tegen het fascisme brachten. Liberale ideologen rechtvaardigden de noodzaak om het socialisme te ontmantelen door te beweren dat het einde van de confrontatie tussen de socialistische en kapitalistische systemen de internationale spanningen zou verminderen, zodat er geleidelijk een vreedzame idylle over de planeet zou komen. Deze beloften bleken een monsterlijke leugen te zijn. De wereld is er niet veiliger op geworden na de verraderlijke vernietiging van de USSR.

De ondergang van het Sovjetland verstoorde het systeem van checks and balances gecreëerd door de grote leiders van de zegevierende naties: Stalin, Roosevelt en Churchill. Transnationaal kapitaal begon zijn echte doel te bereiken in de strijd tegen het socialisme en de Sovjet-Unie: een nieuwe verdeling van de wereld in zijn geopolitieke en financiële belangen. Het begin van de jaren negentig luidde een nieuwe fase van imperialistische expansie in die vandaag zijn hoogtepunt heeft bereikt en de mensheid op de rand van een derde wereldoorlog heeft gebracht.

Het wegslepen van Gorbatsjov en Jeltsin naar de Verenigde Staten onder de slogans 'nieuw denken' en 'integratie in de wereldgemeenschap' speelde de vijanden van Rusland in de kaart. In plaats van vriendelijker te worden, is het buitenlands beleid van de landen die ons in het Sovjettijdperk tegenstonden, vijandiger geworden. De verwezenlijking van de imperialistische doelen van de VS en zijn satellieten wordt ondersteund door de uitbreiding van de NAVO en andere militaire blokken die al meer dan drie decennia aan de gang is. Met de millenniumwisseling baart dit ons volk en het nieuwe leiderschap van het land steeds meer zorgen. Het gevaar dat vijandelijke troepen dichterbij onze grenzen kwamen, werd steeds duidelijker.

Als reactie hierop heeft het Westen steeds openlijker zijn inzet op kracht gezet als het belangrijkste instrument om zijn belangen veilig te stellen. Het heeft het gebruik van het "vijandelijke imago" dramatisch doen toenemen om een militaire hysterie op te bouwen. In het begin van de 21e eeuw werden het internationale terrorisme en de moslimlanden 'aangesteld' om zulke vijanden te zijn. Maar na verloop van tijd begonnen de Verenigde Staten en de staten onder hun controle deze rol toe te wijzen aan China, wiens voorbeeld van succesvolle socialistische ontwikkeling hen zorgen baart, en aan Rusland, dat ze slechts in één hoedanigheid willen zien, als een volgzaam

grondstoffenaanhangsel. Het Westen is bereid de soevereiniteit van onze macht te ondermijnen, net zoals het onze gigantische natuurlijke hulpbronnen nodig heeft.

Het tweede decennium van de 21e eeuw bracht een serieuze en welkome verandering in het buitenlands beleid van Rusland. Het leiderschap van het land gaf uiteindelijk toe dat het Westen onze macht en onafhankelijkheid nooit sterker had willen zien worden. Het droeg bij aan de nederlaag van de USSR in de Koude Oorlog, het afzweren van het socialisme, het wegzinken in een systeemcrisis, massale armoede en de decimering van de nationale industrie. Rusland werd beroofd van zijn economische soevereiniteit, zonder welke politieke soevereiniteit onmogelijk was.

Ons land wijkt eindelijk af van de schadelijke aanbidding van het Westen. Poesjkin's gedicht "Aan de lasteraars van Rusland", geschreven in 1831, helpt om een dieper inzicht te krijgen in de historische context van deze processen. Reeds tweehonderd jaar geleden waren de doelstellingen van de westerse mogendheden met betrekking tot onze volkeren en de Slavische broederschap duidelijk.

Al tientallen jaren worden we omringd door onvriendelijke staten. Het was niet meer mogelijk om terug te trekken en er was geen plek om terug te trekken. Het Westen moest Ruslands vastberadenheid voelen om zijn nationale belangen en die van zijn vrienden hoog te houden.

Nu worden de plannen van de VS en zijn satellieten verpletterd tegen de wilskracht en heldhaftigheid van de verdedigers van Donbass en de moed en vastberadenheid van ons leger. De kardinale verandering van de politieke situatie in Europa heeft de situatie in de hele wereld veranderd. De speciale militaire operatie van Rusland in Oekraïne heeft de tektonische verschuivingen in de machtsverhoudingen in de wereld aan het licht gebracht.

Nu onze strijdkrachten de speciale militaire operatie in Oekraïne uitvoeren om het te demilitariseren en te denazificeren, is het bijzonder belangrijk om de lessen uit de geschiedenis te onthouden, de argumenten te horen en de onderliggende plannen te begrijpen. De belangrijkste herinnering en belangrijkste maatstaf is de geschiedenis van de strijdkrachten van ons land.

De zegevierende pijlers van Rusland

Gedurende de duizendjarige geschiedenis van de Russische staat, sinds de oprichting in de 10e eeuw en tot op de dag van vandaag, heeft Rusland te maken gehad met pogingen om het met militair geweld te vernietigen of op zijn minst zijn vitaliteit en invloed in de wereld militair te verzwakken. Ons volk is vreedzaam, geduldig en vriendelijk, daar hoeft helemaal niemand die het Russische karakter kent, van overtuigd te zijn. Ons verleden kent geen huurlingen, een fenomeen dat universeel was in West-Europa. Vanaf de tijd van weleer had Rus geen fortuinlijke soldaten die huursoldaten leidden op zoek naar buit, terwijl vrije Kozakken zich snel transformeerden van ruige bendes in een georganiseerde strijdmacht die de grenzen van Rusland verdedigde. En toch heeft Rusland desondanks zijn hele geschiedenis moeten vechten.

De beroemde historicus S.M. Solovyov heeft 245 gedocumenteerde gevallen van invasies van Rus geteld in de periode tussen 1055 en 1462. Generaal Sukhotin, een kenner van de Russische militaire geschiedenis, in zijn boek "War in the History of the Russian World", gepubliceerd in St.Petersburg in 1894, schreef dat "sinds de 14e eeuw, waaruit men de heropleving van de Russische staat kan tellen, en tot op onze dag, van de 525 jaar dat Rusland oorlog voerde gedurende 329 jaar, bijna tweederde van zijn leven." En 134 keer moest ons volk oorlog voeren tegen meerdere vijanden tegelijk. Een keer vocht het tegen negen vijanden, twee keer tegen vijf, 25 keer tegen drie en 37 keer tegen twee vijanden.

De eerste alomvattende hervorming van de strijdkrachten van Rus waren de transformaties die door Ivan de Verschrikkelijke in de tweede helft van de 16e eeuw werden uitgevoerd. Bij deze hervormingen werd voor het eerst een permanent leger opgericht, de streltsy. In de 17e eeuw werd het de basis voor het herstel van de Russische staatseenheid na de Tijd van Troubles in 1605-1613,

voor de hereniging van Groot-Rusland en Klein-Rusland in 1654, en voor het beteugelen van de buitensporige honger van West-Europa naar Russische landen. .

Naarmate de staat en het leger van Rusland groeiden, kon het gespannen leger echter niet langer aan alle behoeften van de mogendheid voldoen. Het decreet van Peter de Grote van 17 november 1699 luidde een fundamenteel nieuwe benadering in voor het vormen van het Russische leger, het rekruteringsstelsel genaamd. Rekrutering maakte het leger tot een echt volksleger, bestaande uit alle sociale standen, waardoor het sterker en professioneler werd. De hervorming van Peter was de voorbode van de onafscheidelijke band tussen het leger en de mensen in de Sovjettijd die onze militaire overwinningen verzekerde en die gehaat wordt door westerlingen en liberalen.

Suvorovs 'wonderstrijders' en Kutuzovs 'adelaars', de helden van Ismail, Chesma en Borodino gaven Europa een aanschouwelijke les in de effectiviteit en efficiëntie van de Russische militaire machine. Het was dankzij de onbaatzuchtige moed van de Russische soldaat dat Rusland tegen het midden van de 19e eeuw de sterkste wereldmacht werd.

De logica van de ontwikkeling van het Russische leger en de marine leidde tot een nieuwe hervorming. Het verving rekrutering door het principe van militaire dienstplicht. Onder de wet van 1874 was de gehele mannelijke bevolking van Rusland dienstplichtig.

Het dienstplichtbeleid van het Russische rijk was zeer gedifferentieerd. Hoewel de standaard dienstduur bij de landstrijdkrachten zes jaar was, waren er vier categorieën die vrijstellingen genoten, afhankelijk van het opleidingscriterium. Degenen die de basisschool hadden afgemaakt, zaten bijvoorbeeld vier jaar vast, degenen die een stedelijke school hadden afgemaakt, zaten drie jaar vast en degenen die afstudeerden aan gymnasiums, slechts zes maanden.

De oorlog tussen Rusland en Japan en de Eerste Wereldoorlog bleken een zware test te zijn voor het verdedigingsvermogen van het tsaristische Rusland. Het leger doorstond die test niet. Niet dat de Russische soldaat minder standvastig en moedig was geworden. De reden was de algehele degradatie van de autocratie van de tsaren in het tijdperk vóór de revolutie. Er ontstond een enorme kloof tussen de behoeften van de werkende bevolking, de behoeften van de algehele ontwikkeling van het land enerzijds en de doelstellingen van het verrotte en corrupte regime anderzijds.

In januari 1918 ondertekende de regering van de jonge Sovjetrepubliek een decreet waarbij het Rode Leger werd opgericht. Op 23 februari van datzelfde jaar begon de massale rekrutering van vrijwilligers in haar gelederen. Het land stond voor een formidabele historische uitdaging. Op het spel stond niet alleen het lot van het socialisme, waarvoor het volk zich had uitgesproken door de Grote Revolutie van oktober 1917 uit te voeren. Het voortbestaan van het vaderland stond op het spel in de strijd tegen buitenlandse interventie.

Er ging een oproep over Rusland die een proloog werd van de geboorte van een nieuw groot leger in een land dat verwoest was door oorlog en crisis. In een land dat, althans zo dachten zijn vijanden, niet in staat was om in korte tijd een leger op de been te brengen dat strijdbaar was. Maar die taak werd opgelost door de leninistische partij en het volk. In het massabewustzijn was de patriottische idee verbonden met de grote idee van gelijkheid, broederschap en rechtvaardigheid. Het volk waarvoor de vijand het lot van een overwonnen en tot slaaf gemaakte persoon voorbereidde, creëerde het Rode Leger van Arbeiders en Boeren en werd overwinnaar. Dankzij dit overleefde ons land als een enkele staat en bereikte het de 20e eeuw grote militaire, sociale, economische, wetenschappelijke en culturele prestaties, opmerkelijke prestaties van het socialisme die ongeëvenaard zijn in de wereldgeschiedenis en die voor altijd in gouden letters erin zullen worden geschreven.

Een kwart eeuw na de geboorte van het Rode Leger bewees de Grote Patriottische Oorlog eindelijk aan de hele wereld de effectiviteit en onbaatzuchtigheid van de Sovjetstaat en de mensen die hun lot

in het socialisme en de Sovjetmacht wierpen. Het bewees ook de uitstekende historische rol van I.V. Stalin, die het land in die extreem moeilijke jaren leidde.

Men moet in gedachten houden dat eind april 1918, twee maanden nadat het Rode Leger zich begon te vormen, de sterkte nog onder de 200.000 lag. Echter, twee en een half jaar later, aan het einde van de oorlog tegen de Witte Garde en buitenlandse interventionisten, was haar kracht 30 keer zo groot geworden tot 5,5 miljoen. Daarna, als gevolg van demobilisatie, begon zijn kracht af te nemen. Begin 1932 stond het op iets meer dan 600.000. Maar op 22 juni 1941, toen de Grote Patriottische Oorlog begon, was het aantal bijna vertienvoudigd tot 5 miljoen. In mei 1945, de Dag van de Grote Overwinning, stond het voorspelbaar op 11 miljoen soldaten en officieren.

Tijdens de oorlogsjaren joeg ons leger 507 Duitse divisies en 100 divisies van nazi-Duitsland's bondgenoten op de vlucht, drie keer meer dan de Anglo-Amerikaanse troepen. Driekwart van de Duitse vliegtuigen, tanks, artillerie en aanvalswapens werd vernietigd aan het Sovjet-Duitse front zonder enige deelname van de westerse landen.

Als het Westen zich had verbonden aan de historische waarheid en niet aan Russofobie en anticommunisme, zou veel in onze wereld er anders hebben uitgezien. In navolging van de wereldberoemde Amerikaanse schrijver en Nobelprijswinnaar Ernest Hemingway zouden de heren van Bidens team er goed aan doen zijn gepassioneerde woorden uit 1942 te herhalen. Hij zei dat 24 jaar discipline en werken voor de overwinning het roemrijke Rode Leger hadden geschapen. "Ieder mens die van vrijheid houdt, is het Rode Leger meer verschuldigd dan hij in zijn leven zal kunnen betalen."

Geen enkel ander land in de geschiedenis heeft zo'n enorme en gruwelijke prijs betaald voor de overwinning op de vijand. Geen enkel ander land heeft een overwinning behaald die zo'n kolossale betekenis had, niet alleen voor zichzelf, maar voor de hele wereld, waardoor redding van de dood niet alleen voor de zegevierende mensen maar voor de hele planeet werd gebracht. De grote patriottische oorlog waarin de Sovjetmacht, ten koste van kolossale offers, het fascisme overwon, is ons aanhoudende gevoel van pijn. Overwinning in deze oorlog is onze grote trots. Het was een onvoorwaardelijk bewijs van de grootsheid van het socialistische systeem en de morele juistheid van het socialistische idee dat op de spandoeken was gegraveerd en leefde in de harten van degenen die de wereld redden van de 'bruine pest'.

In de loop van zijn geschiedenis werd de taak om Rusland te redden meer dan eens gedragen door onze heldhaftige soldaten en uitstekende commandanten. In de veldslagen om het moederland smeeden ze hun overwinningen en bedekten ze zichzelf met onvergankelijke glorie. De namen van Alexander Nevsky, Alexander Suvorov, Mikhail Kutuzov en andere briljante militaire leiders leven al eeuwen in het geheugen van de mensen.

Door de hele geschiedenis heen is onze Kracht een constant doelwit geweest van externe vijanden. Het moeilijke en heldhaftige lot van het land bracht keizer Alexander III tot zijn beroemde woorden: "Rusland heeft geen vrienden, onze uitgestrektheid wordt gevreesd. Rusland heeft slechts twee betrouwbare bondgenoten, zijn leger en marine."

Een land met zo'n lot is verplicht om een sterk leger te hebben. De geschiedenis van Rusland is altijd onafscheidelijk geweest van zijn strijdkrachten. Daarom hebben alle grote leiders van ons land – van Peter I tot Lenin en Stalin – niet alleen een machtige staat gecreëerd, maar ook een onoverwinnelijk leger opgebouwd.

Een van de meest vooraanstaande commandanten van de Grote Patriottische Oorlog, maarschalk Zhukov, zei: "De tijd heeft geen macht over de grootsheid van alles wat we in deze oorlog hebben meegemaakt. De mensen die ooit zulke grote beproevingen hebben meegemaakt, zullen altijd kracht putten uit deze Overwinning."

En vandaag, terwijl we blijven opkomen tegen de meute Russofoben en anti-Sovjets die onze geschiedenis en ons leger proberen te belasteren, kunnen we vol vertrouwen deze woorden van Zhukov herhalen: "We weten: noch de tijd noch de slechtheid van onze vijanden hebben macht over de historische waarheid. Ze kunnen de buitengewone prestatie van het Sovjetland en het Sovjetvolk niet tenietdoen." De resultaten uit het verleden herinneren ons er vandaag aan dat Rusland zich alleen kan beschermen tegen bedreigingen van buitenaf als zijn interne beleid gebaseerd is op de ideeën van rechtvaardigheid en de belangen van de meerderheid van het volk.

De 'hervormers' die zich ertoe verbonden hebben de verworvenheden van het socialisme te ontmantelen, ondermijnen het defensievermogen en het militair-industriële complex van ons land. Veel bedrijven moesten overschakelen op de productie van potten en pannen in plaats van tanks en geweren. Er werd een doelgerichte en goed geplande campagne gelanceerd om legermilitairen te demoraliseren.

Een logisch gevolg van een dergelijk beleid was de ontmanteling van grote overzeese bases van de Russische strijdkrachten in Lourdes (Cuba) en Kamran (Vietnam). Hieraan moet de golf van inkrimping van het leger en de marine worden toegevoegd die tegelijkertijd plaatsvond, het vernederende uitvoeren van Washington's biedingen en het vleien van de NAVO, de capitulatie voor het Westen uitgevoerd onder de slogan van 'het bestrijden van internationaal terrorisme'. Ondanks alles heeft de Russische soldaat al die tijd eerlijk zijn militaire plicht vervuld. Het militaire beleid van de Russische leiders maakte een langverwachte fundamentele wending. Maar de verschrikkelijke gevolgen van criminele daden zijn tot op de dag van vandaag voelbaar. Zonder hen zouden de doelstellingen van de speciale militaire operatie om Oekraïne van het nazisme te bevrijden, de Bandera-erfenis en de NAVO-uitbreiding veel eerder en met meer vertrouwen zijn bereikt.

Waar we al jaren voor waarschuwen, is nu grimmig bevestigd: de herverdeling van het gigantische geopolitieke erfgoed van de USSR is niet voltooid. Daarom moet Rusland bereid zijn om gedurende lange tijd in de wereld op te treden in omstandigheden van strategische instabiliteit. Dit betekent in de eerste plaats dat het militaire schild van onze nationale veiligheid van het allergrootste belang is.

In het begin van de 20e eeuw, toen velen dachten dat Rusland gedoemd was, slaagden de communisten onder leiding van Lenin erin om dankzij het Rode Leger de grootmacht te behouden. Ze verzamelden zich en versterkten het land. Ons vaderland verrees uit de ruïnes van een failliete monarchie en de pro-westerse avonturiers die ervoor in de plaats kwamen. De bouwers van het socialisme gingen de kolossale historische uitdaging aan.

Wij zijn de erfgenamen van grote overwinnaars! We weten dat Rusland meer dan eens de meest angstaanjagende vijanden heeft verpletterd. De herinnering daaraan vult als met vertrouwen dat we ook dit keer weer stand zullen houden.

Strategische wending

Onze tegenstanders rekenden op het politieke en economische isolement van Rusland. Maar ze faalden. Onze politieke en economische interactie met partners in de GOS-ruimte, de Euraziatische regio, Latijns-Amerika en Afrika is de laatste tijd sterker geworden. Onze diplomatieke en handelscontacten zijn uitgebreid. Er zijn succesvolle onderhandelingen gevoerd op de locaties van de Shanghai Cooperation Organization in Samarkand en de Euraziatische Economische Unie in Bishkek. De invloed van de VS en het collectieve Westen is in een aantal regio's zichtbaar afgenomen. Het is geen toeval dat er een duidelijke tweedeling was op de ASEAN-top van vorig jaar in Cambodja en op de G20-top in Indonesië. De helft van de deelnemende landen weigerde te stemmen voor de Russofobe resoluties die in Washington waren bedacht. Als gevolg hiervan slaagde de ASEAN-top er niet in om voor het eerst in zijn geschiedenis een collectieve resolutie aan te nemen. Het slotdocument van de G20 werd fundamenteel aangepast in overeenstemming met de eisen van Rusland en met de steun van bevriende landen. De conclusie ligt voor de hand: het internationale

beleid van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken is categorisch in strijd met de aspiraties van de wereldgemeenschap en lijdt steeds duidelijker een nederlaag.

Westerse druk, de pogingen van de VS en zijn bondgenoten om 'een nieuwe wereldorde' te installeren stuiten op protest over de hele wereld. De mensheid wil niet leven onder de heerschappij van Amerikaanse globalisten. Dat blijkt uit het verzet tegen de Amerikaanse koers in een aantal Aziatische en Latijns-Amerikaanse landen. De Afrikaanse Unie, opgericht in het begin van de 21e eeuw, heeft tot doel de eenheid en solidariteit van Afrikaanse staten en volkeren te versterken en een gemeenschappelijk defensiebeleid te ontwikkelen. De meerderheid van de Aziatische, Latijns-Amerikaanse en Afrikaanse staten weigert categorisch een Russofoob standpunt in te nemen waar Washington en zijn Europese "hulpgenoten" de wereld op aandringen.

Honderdvijftig landen hebben geweigerd sancties tegen Rusland op te leggen. Hun bevolking is goed voor 60% van de wereldbevolking. Zelfs gezaghebbende Amerikaanse en EU-experts zeggen dat het eerder de westerse wereld is die zich in een isolement bevindt. De omvang van deze ontwikkelingen is van dien aard dat ze vergelijkbaar zijn met de ineenstorting van het koloniale systeem in de jaren zestig en zeventig.

Onze tegenstanders zijn duidelijk bang dat de Russische beschaving haar potentieel toevoegt aan het potentieel van andere beschavingscentra: China, India en Perzië. Onze grote beschavingen staan klaar om vrede te bieden waarin orde en niet dictaat zal zegevieren. Daarin zal rechtvaardigheid en niet uitbuiting heersen. Hoge cultuur en spiritualiteit en niet plundering en geweld zullen zegevieren.

Het moet worden benadrukt dat de staten die de weg van het socialisme volgen, de trouwste aanhangers van Rusland zijn in de internationale arena. Het is China dat spectaculaire prestaties laat zien onder leiding van de communistische partij. Het 20e congres dat het einde van het tijdperk van de unipolaire globalistische wereld afkondigde, was een belangrijke gebeurtenis van de moderne tijd op nationale en planetaire schaal. Het zijn Cuba, Venezuela, Vietnam en de DVK. Ten slotte zijn het de Aziatische en Afrikaanse staten waarvan de bestuurlijke, wetenschappelijke en medische kaders werden gevormd aan Sovjetuniversiteiten en -instituten.

Dit is een van de belangrijkste elementen van de Sovjet-erfenis die ons in deze moeilijke tijd nog steeds van dienst is. Het is een les voor ons vandaag. Toen ik begin 2023 het World Social Forum in Porto Alegre in Brazilië toesprak, zei ik dat de nieuwe multipolaire wereld de strijd voor sociale vooruitgang zou vergemakkelijken. De verzwakking van de Amerikaanse hegemonie maakt de weg vrij voor een rechtvaardiger systeem van internationale betrekkingen. Maar multipolariteit alleen leidt niet tot conflictvrije ontwikkeling, sociale rechtvaardigheid en socialisme. Toch dromen miljarden kansarme mensen van een waardig leven, vrij van onderdrukking, waarin eerlijk werk en de vriendschap van de volkeren zegevieren. Alleen de strijd van de arbeiders voor het socialisme zal het mogelijk maken om een nieuwe wereld op te bouwen!

De planeet begint het doodlopende karakter in te zien van de weg waarop ons land eind vorige eeuw werd geduwd. Er wordt een beroep gedaan op twee grote mogendheden – China en Rusland – om de sleutelrol te spelen bij het bestrijden van de Amerikaanse hegemonie, het versterken van de gemeenschap van staten die streven naar soevereine ontwikkeling en veelzijdige vreedzame samenwerking. Een mijlpaal op weg naar het vormen van een nieuw concept van onze interactie met de wereld was de 22e bijeenkomst van de leiders van de Shanghai Cooperation Organization die in september 2022 in Samarkand werd gehouden.

Samen beslaan de SCO-landen een gebied van 34 miljoen vierkante kilometer, dat is 60% van het grondgebied van Eurazië. De totale bevolking van de SCO-landen is 3,4 miljard, bijna de helft van de wereldbevolking. SCO-deelnemers benadrukken dat de SCO geen militair blok is. In tegenstelling tot de belangrijkste organisaties van het collectieve Westen, probeert het op niemand militaire of politieke druk uit te oefenen.

De constructieve principes werden opnieuw bevestigd op de Samarkand-top. De aandacht was gericht op de toespraken van president Poetin van Rusland en PRC-voorzitter Xi Jinping. Het Russische staatshoofd benadrukte tekenen van een fundamentele transformatie in de wereldpolitiek en economie. Het is onomkeerbaar. We zien een groeiende rol van de nieuwe machtscentra die niet onderling interageren op basis van van buitenaf opgelegde regels, maar op basis van gemeenschappelijke principes en het VN-Handvest, respect voor de soevereiniteit, nationale waarden en de belangen van elkaar.

In het Westen wordt het idee van het uiteenvallen van de Sovjet-Unie al tientallen jaren gecultiveerd. Nu heeft het idee om het historische Rusland te vernietigen gezegevierd. Het Westen koestert plannen om ons land te gebruiken in de confrontatie met China. Maar dit zal niet gebeuren. Tegelijkertijd heeft het Westen een neonazistische enclave in Oekraïne gecreëerd om de situatie in Rusland te bedreigen en op zijn kop te zetten. Om dit te voorkomen werd de speciale militaire operatie gelanceerd.

Tijdens zijn ontmoeting met Xi Jinping zei de Russische president: "De wereld verandert snel, maar één ding blijft onveranderlijk: de vriendschap tussen China en Rusland, onze goede relaties van strategisch alomvattend partnerschap. We blijven deze relaties versterken."

Men kan deze positie alleen maar toejuichen. Ik ben ervan overtuigd dat de versterking van de geallieerde betrekkingen met de Volksrepubliek China het basisprincipe moet zijn van het buitenlandse beleid van Rusland. In ons interne beleid moeten we rekening houden met de unieke ervaring van China's ontwikkeling die de hele wereld bewondert.

Toen ik de deelnemers toesprak op het Internationale Forum van Marxistische Partijen, georganiseerd door de Communistische Partij van China in juli 2022, zei ik: de tijd heeft overtuigend aangetoond dat socialistisch China de locomotief van vooruitgang en de lode star voor de hele mensheid is geworden. De ervaring van de Volksrepubliek China heeft in feite universele betekenis gekregen. Het moet grondig worden bestudeerd en verspreid, rekening houdend met de nationale omstandigheden in elk land. Het strategische partnerschap tussen Rusland en China verdiept zich. De vriendschap tussen onze volkeren wordt sterker. De leiders van onze staten hebben herhaaldelijk de bereidheid bevestigd om de nauwe samenwerking uit te breiden.

In 2022 vierde de Communistische Partij van China haar honderdjarig bestaan. Het was een grote mijlpaal in de geschiedenis van het Chinese volk, die in veel landen een enorme weerklank vond. De Russische communisten hielden grote evenementen in Moskou om deze gedenkwaardige datum te markeren.

Vanaf het moment van de oprichting van de Volksrepubliek China heeft China binnen enkele decennia een pad afgelegd dat de ontwikkelde staten honderden jaren nodig hadden om te bewandelen. Binnen een historisch korte tijd overwon het land zijn semi-feodale en semi-koloniale erfenis om een wereldmacht te worden. In 2021 maakte China definitief een einde aan de armoede. Voortdurende vooruitgang van het enorme land is verzekerd. De strategische taken van nationale ontwikkeling, de doelen van "twee eeuwen" en een grote heropleving van de Chinese natie, worden met succes gerealiseerd. De snelle groei van de economie en de sociale stabiliteit in China bevestigen de kracht van het socialisme en tonen het creatieve karakter ervan aan.

De tragische ervaring van de USSR heeft aangetoond dat het afstand doen door de Communistische Partij van haar leidende rol de samenleving onvermijdelijk in chaos stort en leidt tot het herstel van het kapitalisme. Dit verleent bijzondere waarde aan de inspanningen van de CPC om het systeem van partijleiderschap op alle niveaus te versterken en te verbeteren.

Het socialisme in China is een indrukwekkend resultaat van de creatieve inspanningen van het hele volk. De CPC combineert vakkundig de principes van het marxisme en de omstandigheden in China. Alle verworvenheden van de Volksrepubliek China zijn mogelijk geworden doordat het volk en de

partij de ideeën van het socialisme hebben behouden en voortdurend hebben verbeterd - zowel in theorie als in de praktijk.

Apologeten van de bourgeoisie hebben vaak beweerd dat kapitalisme de enige mogelijke weg is om vooruit te komen, "het eindpunt van ontwikkeling". Maar wij communisten hebben het tegendeel bewezen: er bestaat een beter alternatief voor het kapitalisme. De constructie van het socialisme in de USSR bewees het in de 20e eeuw. China's prestaties bewijzen het nu in de ogen van de verbaasde wereld.

Vandaag verzegelt de Europese Unie, op verzoek van haar transatlantische opzichter, het "venster naar Europa" dat door Peter de Grote is uitgehakt. In plaats daarvan moeten we de poorten naar Azië wijder openen, naar onze vrienden en betrouwbare bondgenoten. Dit werk moet een van de kerntaken van ons land worden.

De grote lessen van Victory

De bijzondere militaire operatie van het Russische leger in Oekraïne kan in wezen worden gezien als de voortzetting van de gebeurtenissen van de Grote Patriottische Oorlog. Toen moest ons land vechten tegen de verenigde krachten van Europa waar Bandera's volk aan de kant van de fascisten stond. Vandaag hebben hun nakomelingen hun hoofden opgestoken op zoek naar wraak.

Hun openlijke terroristische oorlog tegen de Russische wereld en de broederschap van volkeren begon op 2 mei 2014. Op die dag werden de pro-fascistische aanhangers van een anti-constitutionele staatsgreep die datzelfde jaar in Kiev werd gepleegd, levend verbrand in het vakbondshuis van Odessa. bijna 50 voorvechters van de legitieme rechten van het Russisch sprekende volk van Oekraïne. Deze beestachtige daad werd terecht een nieuwe Khatyn genoemd naar analogie van de tragische gebeurtenissen in een Wit-Russisch dorp dat in maart 1943 door Hitlers straftroepen tot de grond toe was afgebrand.

Tegenwoordig hebben de terroristische aanslagen van neonazistische pro-Bandera-schurken, gevoed door hun westerse mentoren, toegevoegd aan hun "record" terroristische aanslagen op industriële ondernemingen en burgers in verschillende regio's van het Europese deel van Rusland. Aan de vooravond van Victory Day gebruikten ze militaire drones om onze nationale heilige plaats, het Kremlin van Moskou, aan te vallen. Zulke dingen gebeurden niet eens tijdens de Grote Patriottische Oorlog toen het Duitse leger zich binnen 30 kilometer van Moskou bevond.

Het is de taak van de Russische staat om deze moedwillige terreurdaad passend af te wijzen. We hebben een unieke ervaring met effectieve strijd tegen terrorisme van elke soort. Vandaag moeten we het gebruiken om adequate maatregelen te nemen tegen de bandieten die zich hebben ingegraven op Oekraïens land en onze veiligheid met wapens in de hand bedreigen.

We moeten ons bewust zijn van de ernst van de historische uitdaging waarvoor we staan. We moeten eerlijk onze kwetsbaarheden inschatten en beseffen dat als we vooruit willen komen, het belangrijkste is om interne middelen te mobiliseren. De Sovjetgeschiedenis is een geweldig voorbeeld van effectieve militaire en economische mobilisatie, en dat is precies wat we vandaag nodig hebben.

Zoals Arseny Zverev, een getalenteerde Sovjet-econoom die in 1938-1960 minister van Financiën van de Sovjet-Unie was, schreef in zijn boek 'Stalin and Money', was de staatsbegroting eind jaren dertig al afgestemd op de behoeften van het defensiecomplex. De toewijzingen voor het Volkscommissariaat van Defensie waren goed voor 21% van het budget in 1938, 26% in 1939, 32% in 1940 en 34% in 1941, toen het al een oorlogsbudget was.

Uitbreiding van de capaciteit van artillerie- en tankinstallaties ging gestaag door. In december 1939 werd de legendarische T-34 tank in gebruik genomen. In februari 1941 begon de serieproductie van de Katyusha-raketwerper die de Duitsers angst zou aanjagen. In maart werd de productie gestart van het IL-2 aanvalsvliegtuig genaamd vliegend fort. In april-mei vond op aanwijzing van de Sovjetleiding

een geheime versterking van de Sovjetroepen plaats, voornamelijk in de militaire districten in het westen van het land, waardoor 850.000 reservisten werden opgeroepen voor het leger en de marine.

Tijdens een bijeenkomst van het Politbureau van de CC AUCP(B) in mei 1941 rapporteerde GKZhukov, die enkele maanden eerder was benoemd tot chef van de generale staf van het Rode Leger: meer dan verdrievoudigd. Het Rode Leger ontving bijna 10.000 stuks munitie en mortieren. De Sovjet-industrie voorzag het leger van ongeveer 18.000 gevechtsvliegtuigen. De numerieke sterkte van de strijdkrachten was bijna verdrievoudigd, het luchtvermogen verzevenvoudigde, het aantal in dienst genomen tanks steeg 43 keer. Er werden 312 nieuwe oorlogsschepen in gebruik genomen.

Dat was de grote patriottische, organisatorische en economische voorwaarde voor onze Grote Overwinning die de wereld vier jaar later schokte.

De resultaten van de economische mobilisatie, gericht op het liquideren van de gevolgen van de door de Hitlerieten veroorzaakte verwoesting, waren ook indrukwekkend. In 1940, een jaar voor de Grote Patriottische Oorlog, was het bruto binnenlands product van de USSR 4,5 keer groter dan twaalf jaar eerder. De nationale inkomsten waren vijf keer die van 1928. In dezelfde 12 jaar groeiden de basisproductiemiddelen met 2,6 keer, kapitaalinvesteringen met 6,7 keer, productievolume met 6,5 keer. Het aantal arbeiders verdrievoudigde in dezelfde periode.

Tijdens de drie periodes van het vijfjarenplan heeft de USSR 9.000 industriële faciliteiten in gebruik genomen. Jaarlijks werden gemiddeld 600 gigantische machinebouw-, metallurgische en energieopwekkingsinstallaties gebouwd. Hierdoor groeide de industriële productie in de tien vooroorlogse jaren 30 keer, de elektriciteitsopwekking 24 keer en de olie- en chemische industrie 17,5 keer. Aan het begin van de oorlog was ons land de grootste producent van de belangrijkste soorten goederen in Europa, en op veel punten was het wereldleider. Grondstoffen werden niet goedkoop in het buitenland verkocht, maar werden voornamelijk gebruikt om Sovjetgoederen van hoge kwaliteit op de markt te brengen.

Na de Duitse aanval in juni 1941 begon de productie terug te lopen. In november was het met bijna de helft gedaald. Maar tegen het einde van het eerste oorlogsjaar maakte de achteruitgang plaats voor aanhoudende industriële groei. Het stopte pas in het begin van de jaren negentig, de tijd van het verraderlijke uiteenvallen van de USSR. Al in 1942 produceerden we vier keer zoveel tanks als Duitsland, twee keer zoveel gevechtsvliegtuigen en drie keer zoveel soorten munitie. Op dat moment gingen de thermische centrales van Chelyabinsk en Kirovo-Chepetsk en de waterkrachtcentrale van Karaganda in bedrijf. De fabrieken in Magnitogorsk en Kuznetsky begonnen binnen enkele dagen met de productie van alle soorten staal die nodig zijn voor de militaire hardware. Al met al werden tijdens de oorlogsjaren 3.500 nieuwe grote ondernemingen gebouwd en 7.500 verwoeste industriële installaties hersteld. Tussen juli 1941 en januari 1945 bedroeg het totale vloeroppervlak van gebouwde en gerestaureerde woningen 103 miljoen vierkante meter.

Dat waren de heldhaftige heldendaden van de Sovjet-industrie en economie die de fascistische aanval weerstonden. Maar met het begin van het woeste kapitalisme werd het het voorwerp van gratis plundering door Russische oligarchen en hun buitenlandse handlangers die de meerderheid van de Sovjetondernemingen in puin veranderden. Degenen die het overleefden, werden niet gemaakt om te werken voor de mensen en voor ons land, maar voor de verrijking van hun eigenaars en hun westerse opdrachtgevers. Wat Hitler niet voor elkaar kreeg, werd werkelijkheid in het burgerlijke Rusland van Jeltsin.

De Sovjetlandbouw weerstond ook de wrede slagen van de oorlog. Tijdens de oorlogsjaren groeide het areaal in de oostelijke regio's met 5 miljoen hectare. De agrarische wetenschap werkte met succes aan het kweken van nieuwe koudebestendige gewasvariëteiten. Het areaal met wintergewassen nam toe met 64% in Siberië en met 44% in Kazachstan en Centraal-Azië. Deze regio's leverden 67 miljoen wagons met ladingen naar het front en naar andere regio's.

Indringers hebben 1710 steden en stedelijke nederzettingen, meer dan 70.000 dorpen, geheel of gedeeltelijk verwoest en platgebrand. Ze verwoestten 6 miljoen gebouwen en lieten 25 miljoen mensen zonder dak boven hun hoofd achter. Ze hebben bijna 32.000 industriële installaties, 65.000 kilometer spoorwegen en 4.100 treinstations buiten gebruik gesteld. Ze slachtten of vervoerden 7 miljoen paarden, 17 miljoen runderen en 30 miljoen schapen en geiten naar Duitsland. Ze hebben 40.000 ziekenhuizen, 84.000 scholen, technische en hoger onderwijsinstellingen en 43.000 bibliotheken met de grond gelijk gemaakt. Geen enkele staat in de geschiedenis had zo'n enorme schade geleden door de vijand. De wereld had nog nooit zo'n meedogenloze en verwoestende oorlog, economische en ideologische agressie gezien als die tegen de Sovjet-Unie.

Des te indrukwekkender was de prestatie van de Sovjetmacht die stand hield tegen de meest formidabele vijand, en de prestatie van haar snelle naoorlogse rehabilitatie.

Een derde van de basisactiva die door de Hitlerieten waren vernietigd, werd nog voor het einde van de oorlog hersteld. Het vooroorlogse niveau van de industriële productie werd al in 1948 bereikt en in de landbouw in 1950. Het reële inkomen per hoofd van de bevolking was in 1950 40% hoger dan in 1940. In 1946-1955 werd 201 miljoen vierkante meter woonoppervlak gebouwd, bijna evenveel als in alle vooroorlogse periodes van het vijfjarenplan samen.

Al voor de oorlog schreef Joseph Davis, de Amerikaanse ambassadeur in de USSR in 1936-1939, in zijn boek "Mission to Moscow" dat het meest opvallende aan de Sovjetplanning de vrijmoedigheid was bij het nemen van beslissingen en het doorzettingsvermogen bij het uitvoeren ervan.

De Sovjetwetenschap, die vandaag de dag wordt gewurgd in de strop van het dievenkapitalisme, heeft een kolossale bijdrage geleverd aan de overwinning op de vijand. De rol van ons medicijn in de jaren dat de dood iedereen op het slagveld achtervolgde, kan onmogelijk worden overschat. Dankzij de onbaatzuchtige inzet van medici konden drie op de vier soldaten en officieren die met zware verwondingen in het ziekenhuis waren opgenomen, weer op de been worden gebracht. Wat zou er met hen zijn gebeurd als ze in handen waren gegeven van de huidige gezondheidsdienst die wordt overspoeld door de stoomwals van 'optimalisatie' en massale personeelsinkrimpingen?

Het Sovjet Gosplan begon al in augustus 1945 met de ontwikkeling van het Vierde Vijfjarenplan, toen de USSR nog tegen Japan vocht. Het belangrijkste doel was om het vooroorlogse productieniveau te herstellen. Er werd een bijzonder strenge controle opgelegd aan de goudwinning en de productie van edele metalen, een belangrijke industrie die tegenwoordig in particuliere handen is en buiten de controle van de staat en de overheid valt. Hierdoor werden de plandoelstellingen vele malen overschreden. Tegen het einde van de eerste naoorlogse vijfjarenplanperiode was het nationale inkomen 64% hoger dan in 1940. Tijdens de galabijeenkomst van het Kremlin op 6 november 1944 had Stalin alle reden om het volgende te zeggen: "De economische basis van de Sovjetstaat bleek onvergelijkbaar veel levensvatbaarder te zijn dan de economie van de vijandige staten. Het socialistische systeem dat voortkwam uit de Oktoberrevolutie gaf ons volk en ons leger grote en onoverwinnelijke kracht."

In vreedstijd maakte de kracht van het socialisme waarover Stalin sprak vanaf het podium van het Kremlin in 1944, de USSR tot de leidende wetenschap en ruimtemacht ter wereld, een leider van de vooruitgang die goed was voor een vijfde van de industriële productie van de wereld.

Opwekkingsprogramma nodig

Begin jaren negentig werd Rusland een absoluut onhoudbaar sociaal-economisch systeem opgedrongen. Drie decennia na het afzweren van het socialisme hebben we de prestatie-indicatoren van 1990 nog steeds niet gehaald. Het land heeft niet hersteld wat vernietigd is, niet door oorlog, maar door onverantwoordelijkheid en verraad, de hebzucht van oligarchen en de misdaden van corrupte ambtenaren.

De groei van linkse sentimenten in de wereld stuit op woedend verzet van transnationaal kapitaal. Invloedrijke krachten hier in Rusland kiezen zijn kant. Ze proberen het destructieve sociaal-economische model intact te houden. Deze liberale wraakzoekers doen er alles aan om een herziening van het systeem dat vorm heeft gekregen te voorkomen. Ze willen de koers die ons in de vicieuze jaren negentig is opgelegd niet verwerpen.

Wij communisten weten dat vanuit het perspectief van grote wereldprocessen het gedrag van de Russische compradore bourgeoisie het verzet vertegenwoordigt van een historisch gedoemde kant. Maar vandaag eist het een hoge tol van ons land en zijn burgers. Er wordt een poging gedaan om Rusland te verwoesten door de economische crisis te verergeren en acties van "de vijfde colonne".

Westerse strategen laten zich inspireren door de flagrante gebreken in het Russische burgerlijke systeem. Onze tegenstanders weten heel goed wat er gebeurde na de ineensstorting van het Sovjetmodel. Ze waren het eens met Jeltsin, Gaidar, Chubais en Kozyrev die bezig waren wat ze spottend 'het nieuwe Rusland' noemden. We werden ondergedompeld in het meest achterlijke, absoluut primitieve gangsterkapitalisme. Degenen die meerdere mijnen hebben geplant onder de basis van de Russische staat, wrijven nog steeds in hun vuile handen.

Degenen die de Russische economie leiden, zijn nog steeds niet vastbesloten om te breken met de ideologie die ons door de globalisten is opgedrongen, noch hebben ze een coherent programma van transformaties in onze nationale belangen. We hoopten dat de macht onder de gegeven omstandigheden eindelijk een nieuwe sociaal-economische koers zou kiezen en de ideologie van socialisme-haters zou verwerpen. In plaats daarvan zitten we opgescheept met een begroting van verslaving aan grondstoffenhandel en technologische achterstand. Op vrijwel alle punten voorziet het in een symbolische verhoging van de financiering, wat in de praktijk neerkomt op een daling in reële termen, gecorrigeerd voor inflatie, of een vermindering zelfs in nominale termen. We zien dat de financiële en economische eenheid van de regering de noodzaak blijft negeren om te breken met de neokoloniale structuren van het mondiale kapitaal, zoals het Internationaal Monetair Fonds en de Wereldhandelsorganisatie. Deze mensen houden nog steeds vast aan de ideologie van een aanhangsel van grondstoffen die het vooruitzicht op volwaardige ontwikkeling en toekomstgerichte economische groei verwerpt.

In de afgelopen 10 jaar heeft onze economie een gemiddelde jaarlijkse groei van minder dan 1% geregistreerd. In 2022 kromp het met 2%. Deskundigen van de leerstoel Politieke Economie van de Universiteit van Moskou wijzen erop dat het BBP van Rusland vandaag slechts 20-25% hoger ligt dan dat van 1990. Ondertussen is de wereldeconomie gemiddeld drie keer gegroeid ten opzichte van 1990. Thus, de wereldeconomie in de afgelopen 30- oneven jaren is minstens 12 keer sneller gegroeid dan de Russische economie. Hetzelfde kan worden gezegd van de VS en de leidende Europese staten waarvan de economie sinds 1990 ook twee tot drie keer zo groot is geworden.

China heeft zijn economie sinds het midden van de jaren negentig acht keer zien groeien. Het verschil tussen de prestaties van het oligarchische kapitalisme en het onder leiding van de communistische partij hernieuwde socialisme is voor iedereen duidelijk. Dit is waar we van uit moeten gaan als we ons land willen behouden en het op het pad van overwinningen en succesvolle onafhankelijke ontwikkeling willen zetten.

In dezelfde tien jaar daalden de reële inkomens van burgers met 12%, waardoor we op de zesde plaats van tien kwamen wat betreft minimumloon. Met het huidige begrotingsbeleid is Rusland volgens gegevens van UNESCO gezakt naar de 121e plaats in de wereld wat betreft uitgaven aan gezondheidszorg, naar de 84e plaats wat betreft uitgaven aan onderwijs en de 37e plaats wat betreft financiering van wetenschap.

Zelfs de beste geldzakken hebben hetzelfde vaste belastingtarief als burgers met midden- en lage inkomens. Miljardairs dragen hetzelfde percentage van hun vermogen bij aan de schatkist als

paupers. Toch is de regering nog steeds terughoudend om die regel, die praktisch overal ter wereld is afgeschaft, te herzien.

In het Sovjettijdperk was één op de vier wetenschappers ter wereld een Sovjetburger. In de afgelopen 30 jaar is het aantal hoogopgeleide wetenschappers in ons land met minstens een derde gedaald. Hun aantal bleef dalen in 2022. Het was 2,5% minder dan in 2021 en 9% minder dan in 2010. Zonder overdrijving vormt dit een strategische bedreiging omdat technologische soevereiniteit onontbeerlijk is voor overleving en ontwikkeling.

In het rapport van vorig jaar "The Broken Vector of the Russian Economic Development" komen dezelfde experts van de Universiteit van Moskou tot deze conclusie: het economische model dat Rusland na de ineenstorting van de USSR aan boord heeft genomen, is categorisch ineffectief en in strijd met de ontwikkelingstaken. Even ineffectief en onverantwoordelijk is het beheer van de economie in haar huidige vorm, die een direct gevolg is van avontuurlijke en plunderende privatiseringen.

Als gevolg van de facto illegale privatiseringsovereenkomsten is het merendeel van de Russische ondernemingen in handen gekomen van eigenaren die niet in staat zijn om ze effectief te runnen. Ze willen niet investeren in ontwikkeling, zijn alleen bezorgd om hun persoonlijk gewin en sluiten enorme financiële middelen het land uit. Slechts 15% van de strategische middelen is in handen van de staat. De betreurenswaardige resultaten van de privatisering achtervolgen de Russische economie en bepalen haar karakter en vooruitzichten.

De wetenschappers zien de enige uitweg uit de situatie in het overdragen van strategisch belangrijke sectoren aan de staat. Op de onmiddellijke agenda staat de nationalisatie van de belangrijkste ondernemingen en het verwijderen van de oligarchie uit het beheer van de economie. De experts komen ook uit voor een heropleving van de Sovjetpraktijk van vijfjarenplannen. Deze moeten in de eerste plaats gericht zijn op het herstel van bestaande projecten en het opzetten van nieuwe speerpunttechnologieontwikkelingsprojecten.

Deze conclusies komen volledig overeen met de eisen van de CPRF. Onze beleidsdocumenten dringen aan op de noodzaak van een nieuwe sociaal-economische koers. Het land staat voor enorme sociaal-economische opgaven. Hun oplossing vereist een fundamentele herziening van het beleid van de laatste 30 jaar. Zonder dat gaan we kopje onder.

De bandiet Westerse sancties hebben het vroegere formaat van Ruslands interactie met de buitenwereld vernietigd. Een patch-up aanpak zal in deze situatie niet werken. Een wijziging van het economisch en financieel beleid is vereist. Een omslag naar het pad van een nieuwe industrialisatie – dat is wat onze soevereiniteit garandeert.

Rusland heeft een massale industrialisatie nodig, een snelle groei van de nationale industrie en een snelle oostwaartse heroriëntatie van export en import.

Het is hoog tijd om toe te geven dat het bedrijfsleven niet de boventoon moet voeren in systeemvormende sectoren. Vandaag de dag, wanneer de kwestie van economische groei de kwestie van nationale redding is, moet de staat de sleutelrol spelen. Het alleen kan prioriteiten aanpakken als het stimuleren van de productie, het ondersteunen van de armen en het uitbreiden van buitenlandse economische banden in nieuwe richtingen. De autoriteiten moeten de onhoudbare koers herzien die tot enorme verliezen heeft geleid.

Aan het einde van vorig jaar stelde president Poetin, die een vergadering leidde van de Raad voor Ontwikkeling en Nationale Projecten, zes belangrijke sociaaleconomische doelstellingen voor 2023 vast:

- heroriëntatie van de handel;
- versterking van de technologische soevereiniteit;
- prioritaire groei van de maakindustrie;
- financiële soevereiniteit;
- verhoging van de inkomens van de burgers;
- bescherming van het moederschap en de kindertijd.

De inzet voor deze doelstellingen werd in maart van dit jaar opnieuw bevestigd in het rapport van de regering aan de Doema. Dit kan niet anders dan worden toegejuicht. Maar dergelijke sociaal-economische sleutelopgaven kunnen alleen worden opgelost als er een nieuw en degelijk beleid en een samenhangend actieprogramma is.

Rusland heeft alle middelen die nodig zijn om de gevaarlijke trends om te buigen en zijn heden en toekomst te beschermen. De beste manier om de crisis van het kapitalisme te bestrijden, is door van het kapitalisme zelf af te komen! Dit is bewezen in ons programma van onmiddellijke maatregelen om Rusland nieuw leven in te blazen, goedgekeurd door het Oryol International Economic Forum. We hebben voldoende redenen om de-oligarchisering van de economie, nationalisatie van strategische sectoren, toewijding van het financiële systeem aan de doelstellingen van versnelde ontwikkeling en heropleving van staatsplanning te eisen. Ons programma heeft de steun van wetenschappers, artsen, leraren en de hoofden van belangrijke ondernemingen. Het biedt een concreet en gedetailleerd actieplan om de strategische opgaven waar het land voor staat aan te pakken.

Het geeft duidelijke antwoorden hoe een einde kan worden gemaakt aan het beleid om de nationale industrie te decimeren en haar belangrijkste sectoren uit de handen van buitenlands kapitaal te rukken; onszelf te bevrijden van het financiële en juridische dictaat van transnationale structuren zoals het Internationaal Monetair Fonds, de Wereldbank en de WTO; onze strategische ondernemingen vrijwaren van de aanwezigheid van buitenlandse agenten; een robuust staatsprogramma implementeren voor de ontwikkeling van elektronica, vliegtuigbouw, machinebouw, houtbewerking; het enkele elektriciteitsnet herstellen; geef de Centrale Bank de rol van een echte staatsbank; een einde maken aan de gebrekkige praktijk van het parkeren van kapitaal in het buitenland, waardoor we in 2022 600 miljard dollar van onze goud- en deviezenreserves verloren. Daarvan is 350 miljard onrechtmatig 'bevroren' bij westerse banken.

Ons programma is een programma van een nieuwe industrialisatie waarbij onderzoekscentra worden betrokken bij het nieuw leven inblazen van sectorale wetenschap en waarbij de uitgaven voor onderzoek en ontwikkeling worden verdrievoudigd.

Ons programma is een nieuw ontwikkelingsbudget dat in relatief korte tijd kan worden opgevoerd tot 40 biljoen roebel. Het betekent uitgebreide sociale transformaties, waarvan de belangrijkste gratis en eersteklas onderwijs en gezondheidszorg terug zou geven aan onze burgers. Het betekent een verlaging van de pensioenleeftijd naar het oude niveau: 55 jaar voor vrouwen en 60 jaar voor mannen.

In ons Victory-programma hebben we onze belangrijkste voorstellen en eisen samengevat en aangevuld met nieuwe die de belangrijkste recente veranderingen weerspiegelen. We hebben bij de Doema een reeks buitengewoon belangrijke wetsontwerpen ingediend die een algehele ondersteuning van de sociale sfeer en sleutelsectoren van de economie beogen.

Het degelijke karakter van ons programma is overtuigend bevestigd door tal van parlementaire hoorzittingen en rondetafelgesprekken gewijd aan de problemen van de nationale industrie, landbouw, gezondheidszorg, onderwijs en wetenschap. We hebben topwetenschappers bij elkaar

gebracht, toonaangevende branchespecialisten wier kennis en ideeën de basis moeten vormen van een nieuw beleid dat onze nationale belangen dient.

Om de strijd te winnen tegen degenen die een totale oorlog tegen Rusland hebben verklaard, hebben we de mobilisatie van economie en ideologie, wetenschap en cultuur nodig. Dit vraagt om een nieuwe industrialisatie, een planeconomie, informatieondersteuning die niet gebaseerd is op lege en luidruchtige verklaringen, maar op echt beleid in het belang van het land en zijn burgers. De geschiedenis rechtvaardigt onze zaak. Het socialisme heeft herhaaldelijk zijn creatieve kracht en zijn rol bij het redden van het moederland bevestigd. De Grote Oktober trok de planeet uit de Eerste Wereldoorlog en onze Grote Overwinning maakte een einde aan de Tweede Wereldoorlog in mei 1945. Daarna hebben we onze redding te danken aan de pariteit tussen kernraketten die onze veiligheid nog steeds garandeert.

Het Westen heeft meer dan eens "een ijzeren gordijn" neergelaten voor de Sovjet-Unie. Maar de leidende posities van de USSR werden steeds sterker. Hoe is dit bereikt? Door economische onafhankelijkheid! De onafhankelijkheid kunnen we alleen herwinnen als we vertrouwen op het socialisme als fundament.

Om levens te redden, om zielen te redden

Het belangrijkste veiligheidsprobleem is het behoud van de bevolking. Om te overleven in onze uitgestrekte ruimte hebben we een bevolking van 200 miljoen nodig. Om een gebied van 16 miljoen vierkante kilometer te verdedigen hebben we een leger van 1,5 miljoen man nodig. Maar de demografische situatie druist categorisch in tegen de strategische behoeften van onze Macht.

Aan het begin van de jaren zeventig lag de USSR, wat betreft levensverwachting, niet alleen voor op de Verenigde Staten, maar ook op de meeste Europese landen. En dit ondanks het feit dat in het begin van de 20e eeuw de gemiddelde levensduur in Rusland 17 jaar korter was dan in Amerika.

In 1900 had Rusland 70 miljoen inwoners. Vijftig jaar later waren we al met 102 miljoen. En dit ondanks de twee wereldoorlogen. De volgende 40 jaar kwamen er 50 miljoen bij. In 1990 waren we met 148 miljoen, nu zijn we met twee miljoen minder. Dat wil zeggen, in de afgelopen 30 jaar is de bevolking van het land niet toegenomen maar afgenomen.

We zijn getuige van de doorwerking van factoren die tot een demografische catastrofe leiden en die rechtstreeks voortkomen uit het huidige sociaal-economische beleid. Rusland sterft voor het vijfde jaar op rij uit.

Sinds 2018 is de bevolking met 2,5 miljoen gekrompen, dat wil zeggen met 1.500 mensen per dag. Alleen al vorig jaar daalde het aantal inwoners met 600.000. Het geboortecijfer daalde met 6% ten opzichte van 2021. Het geboortecijfer was 9 per 100.000, de slechtste indicator sinds 2001. Volgens het ministerie van Volksgezondheid sterft meer dan de helft van de Russische mannen voordat ze 65 zijn.

Deze kolossale problemen hangen nauw samen met het hoge aantal echtscheidingen. Volgens officiële statistieken eindigen tussen de 60 en 65 van de honderd nieuwe huwelijken in een scheiding. Het is een van de slechtste indicatoren ter wereld. Met andere woorden, driekwart van de gezinsverenigingen valt uiteen. De helft van de gescheiden stellen heeft geen kinderen.

De wortels van al deze fenomenen zijn sociale problemen die een gevoel van onveiligheid veroorzaken, van het niet kunnen garanderen van een fatsoenlijk leven voor de kinderen, huisvesting, normale voeding, medische hulp en goed onderwijs. De demografische crisis leidt tot de personeelscrisis die ook een bedreiging vormt voor onze nationale veiligheid. Volgens de resultaten van een studie van de Centrale Bank die in april 2023 is gepubliceerd, kampt Rusland met het meest acute tekort aan arbeidskrachten, vooral in de jonge leeftijdscategorie.

Samen met het fysieke behoud van de mensen is geestelijk behoud erg belangrijk. Rusland-haters maken het doel van de informatieoorlog om de zielen te corrumperen en de waarheid te vernietigen. In de felle strijd tegen het collectieve Westen volstaat het niet om het militaire potentieel te versterken. Om vooruit te komen heeft de Russische wereld inspirerende waarden nodig, een wereldbeeld gebaseerd op de ideeën van sociale rechtvaardigheid. Onderwijs en cultuur zouden de basis van deze ideeën moeten zijn.

De vernietiging van de USSR en de liberale hervormingen gingen gepaard met een felle ideologische oorlog die gericht was op de vernietiging van het unieke onderwijssysteem voor de nieuwe generatie. Duizenden kinderen werden aan de genade van de straat overgeleverd. Ze kregen 'westerse waarden' voorgeschoteld, waaronder drugsverslaving, kinderprostitutie, minachting voor de daden van helden, nihilisme tegenover de samenleving. Alles wat verband hield met de verworvenheden van het Sovjetland en zijn jeugd, overwinningen aan de voor- en achterkant, de verovering van de ruimte en bouwprojecten van de hele Unie werd uit de schoolprogramma's geschrapt.

In het midden van de 20e eeuw zouden we de oorlog niet hebben gewonnen met het tot de tanden bewapende fascisme, maar met de leninistisch-stalinistische modernisering van de jaren twintig en dertig van de vorige eeuw. De solide basis was de briljante ontwikkeling van het onderwijssysteem. Het hele land ging naar school, honderdduizenden jongeren, kinderen van arbeiders, boeren en intellectuelen, gingen naar instellingen voor hoger en secundair technisch onderwijs. Zoals Stalin op het 18e partijcongres zei: "Er is een nieuwe Sovjet-intelligentsia gecreëerd die nauwe banden heeft met het volk en massaal klaar staat om het trouw te dienen."

Satlin's woorden worden bevestigd door de biografieën van de beste Sovjetschrijvers, dichters, filmregisseurs en componisten die ons een aangrijpende kroniek van de Grote Patriottische Oorlog hebben nagelaten. Die kroniek omvat "The Young Guard" van Alexander Fadejev, "They Fought for Their Motherland" van Mikhail Sholokhov, oorlogspoëzie van Konstantin Simonov. Deze uitstekende auteurs creëerden werken die de trots zijn van de Sovjetliteratuur. In die grimmige jaren waren ze oorlogscorrespondenten die aan het front werkten en hun leven riskeerden. Yuri Bondarev ging in 1942 rechtstreeks van school naar het front. De toekomstige auteur van het verhaal "Bataljons vragen om vuursteun" en de roman "Hot Snow" nam deel aan de Slag om Stalingrad, de oversteek van de Dnjepr en de bevrijding van Kiev van de nazi's.

In Rusland was vóór de revolutie ongeveer 80 procent van de bevolking analfabeet. Dit is een van de redenen waarom Rusland in de Eerste Wereldoorlog snel de wind verloor: mensen waren niet bereid om te vechten. Pas in 1916, toen duidelijk werd hoe kwetsbaar een semi-geletterde soldaat was, werd universeel basisonderwijs ingevoerd. Maar de slachtoffers konden niet worden teruggebracht.

De Sovjetmacht was zich zeer bewust van deze trieste les. Door onderwijs en cultuur algemeen toegankelijk te maken, verhief het ze tot een ongehoord kwaliteitsniveau. Zo werden kaders gesmeed voor een gigantische industriële doorbraak van de USSR en voor de toekomstige overwinning.

De koers die het land in de jaren negentig is opgedrongen, heeft ons onderwijs al tientallen jaren gedecimeerd. Het ondermijnde fundamentele en toegepaste wetenschap. Het kostte ons verschillende jaren om de voor de hand liggende vraag op te lossen: Rusland moet een Russische taaldag hebben.

Op 22 november 1994 publiceerde de Wereldbank het rapport "Russia. Onderwijs in de overgangperiode." Het zette uiteen wat neerkwam op een plan om ons onderwijssysteem te vernietigen. Een deel van het rapport was gewijd aan basisonderwijs, dat volgens het voorstel als overbodig werd gedumpt. Het hele systeem van burgerdisciplines werd ook geannuleerd. Basisvakken werden ontkracht. We hebben het over wiskunde, de Russische taal en literatuur - dat alles vormt een persoon, burger en een volwaardige specialist. Ook ingenieurs bleken overbodig. In plaats daarvan werden BA- en MA-graden geïntroduceerd.

Helaas moet men toegeven dat dit destructieve plan voor een groot deel werd uitgevoerd. We moeten dringend de situatie rechtzetten. We kunnen geen industriële en economische doorbraak bereiken zonder een massale verhoging van de steun voor onderwijs en wetenschap van de kant van de staat. Maar het land dat in het Sovjettijdperk, zelfs in de grimmigste oorlogsjaren, tot 17% van het budget aan onderwijs besteedde, besteedt vandaag niet meer dan 4% van het budget, dat is minder dan één procent van het BBP.

Ja, het is bemoedigend dat de president in zijn toespraak in februari 2023 eindelijk heeft verklaard dat Rusland het gebrekkige Bologna-systeem opgeeft en terugkeert naar het traditionele onderwijssysteem. Maar dit is tot nu toe praktisch de enige stap verwijderd van de voormalige doodlopende weg. Er zijn andere stappen nodig. In een toespraak tot de Federale Vergadering en de regering, aangenomen op de door CPRF georganiseerde rondetafelconferentie "Wetenschap en onderwijs onder sancties" in april 2023, riepen we op tot de volgende maatregelen:

- zorgen voor gelijke onderwijskansen voor Russische burgers, ongeacht hun materiële en sociale status;
- binnen vijf jaar het aandeel van de financiering van het onderwijs in het land verhogen met niet minder dan 7% van het BBP, dat wil zeggen verdubbelen;
- met spoed een wetgevingspakket overwegen en steunen dat gericht is op het verbeteren van de status van onderwijzend personeel en het verhogen van studietoelagen;
- de basissalarissen van onderwijzend personeel verhogen tot niet minder dan 70% van het gemiddelde loon in de regio en in de Russische Federatie als geheel;
- bij het opstellen van de federale en regionale begrotingen uitgaan van de erkenning van onderwijs als een van de hoofdprioriteiten van het staatsbeleid.

De basis voor dit alles is gelegd. Het staat in ons wetsontwerp "Onderwijs voor iedereen" dat we hebben ontwikkeld. De CPRF beschouwt het als een kerntaak om onze cultuur en ons onderwijssysteem echt van de mensen te maken. De tijd is gekomen om opnieuw de verworvenheden van alle volkeren van de Sovjet-Unie te koesteren, belichaamd in de unieke Sovjet-beschaving. Onze voorouders creëerden een van de meest briljante culturen in de moderne wereld. Iedereen in ons land moet zich er terdege van bewust zijn dat dit niet alleen iets is om trots op te zijn, maar ook om verantwoordelijk voor te zijn.

Het Sovjet hoogtepunt van de Russische wereld

Benadrukt moet worden dat de Communistische Partij een belangrijke bijdrage heeft geleverd aan de heilige zaak van de verdediging van de USSR en de hele wereld tegen de fascistische invasie. Deze bijdrage is intellectueel, bestuurlijk en militair. Leden van de CPSU en haar jeugdafdeling, de Komsomol, vormden meer dan de helft van het personeel van het Rode Leger.

Communisten en Komsomol-leden vochten in de voorste rijen en waren de eersten die hun leven gaven voor het moederland en de socialistische zaak. Sovjetsoldaten die zich nog niet bij de partij hadden aangesloten, stopten voordat ze een dodelijke strijd aangingen een briefje in de borstzak met de woorden: " Als ik word gedood, beschouw me dan als een communist." Dat was de laatste wil van deze onbaatzuchtige mensen. Er kan geen overtuigender bewijs zijn van het onbaatzuchtige vertrouwen van het volk in de Sovjetmacht en de Communistische Partij. Er is geen overtuigender bewijs voor het feit dat de Sovjetmacht en de partij zo'n populair geloof volledig hebben verdiend. Daarmee verdienden ze de Grote Overwinning.

Het is onmogelijk om het geloof in het sociale systeem, dat mensen de kans gaf om te leven volgens de wetten van gelijkheid en rechtvaardigheid, uit het bewustzijn van onze mensen te wissen. Ons volk heeft de kapitalistische uitbuiting en de macht van een handvol dikzakken over miljoenen arme

mensen, die zich hier aan het begin van de 21e eeuw zo onnatuurlijk vestigden, afgewezen. De communisten creëerden een land waarvan de zegevierende zonen de vaandels van overwonnen indringers aan de voet van het Lenin-mausoleum gooiden. Daarmee bewezen ze dat het sterkste leger ter wereld het leger van het socialisme is. Het verenigt in zijn gelederen al degenen die de samenleving opbouwen op basis van gelijkheid en rechtvaardigheid.

De Sovjet-beschaving is het historische hoogtepunt van de Russische wereld op militair, economisch, sociaal en spiritueel gebied. De "partij van de macht" van vandaag mist de rede, het geweten en de wil om deze opmerkelijke ervaring te erven. We zien rond de president veel aanhangers van patriottisme van de Witte Garde, een ideologie die verward en sluw, foutief en vals is. Ik zou u eraan willen herinneren dat het deze ideologie was die haar aanhangers leidde tot nationaal verraad en een historische nederlaag in de burgeroorlog. Rusland voorkwam een ineenstorting dankzij de overwinning van de bolsjewieken op de interventieisten en hun handlangers, de leiders van de Witte beweging die zich hadden verlaagd tot collaboratie.

De tijd vereist dat we ons gemeenschappelijke huis beschermen tegen fascistisch gespuis, tegen hedendaagse 'hondenridders', tegen krankzinnige volgelingen van Hitler. Een bijzondere historische verantwoordelijkheid is op de schouders van de huidige generatie gevallen: het afglijden naar een afgrond een halt toeroepen. Om een noodlottige overwinning te behalen, heeft ons moederland een effectieve economie, eerste klas wetenschap en onderwijs, een robuust militair potentieel en steun van bondgenoten over de hele wereld nodig.

De belangrijkste voorwaarde voor de overwinning is de standvastigheid van ons volk en zijn ideologische vastberadenheid bij elke confrontatie. We hebben de ervaring van onze voorouders die wisten hoe ze zich moesten verenigen in het aangezicht van vreselijk gevaar. Rusland heeft consolidatie van gezonde patriottische krachten nodig ter wille van de bescherming, ontwikkeling en welvaart van het geliefde moederland. Ons land heeft een nieuw type "sociaal contract" nodig, gebaseerd op een respectvolle houding ten opzichte van de mensen, de solidariteit van de werkende mensen en een diep respect voor de positie van de burgers.

Een patriottisch strijdfront tegen het imperiale Westen kan niet voortkomen uit het recht van sommigen om anderen te onderdrukken en te beroven. Om zo'n front te creëren, is het noodzakelijk om alle waanvoorstellingen die ons land aan het einde van de 20e eeuw werden opgelegd, opzij te zetten. Het neoliberale dogma heeft ons volk duur komen te staan. Elke poging om door te gaan met het koesteren van haat tegen het Sovjettijdperk moet worden aangemerkt als een schadelijke en criminele praktijk.

Om de overwinning te behalen en ambitieuze historische taken op te lossen, moet Rusland zich scharen achter creatieve ideeën en stralende symbolen. Op de dagen in mei betuigen onze mensen eer aan de grote prestatie van hun voorouders met tranen in hun ogen en trots in hun hart. Op zulke bijzondere momenten is het niet juist om het sleutelsymbool, het Lenin Mausoleum, te verbergen. Het draperen op nationale feestdagen is een cynische en absoluut ontoelaatbare daad. Ik verklaarde het in mijn open brief aan president Poetin in april 2023, kort voor de verjaardag van VILenin, de stichter van de Sovjetstaat.

De viering van Victory Day moet worden gezien als een belangrijke daad van de eenheid van mensen. De betekenis en inhoud van dit evenement zijn heilig. Dat geldt ook voor al zijn symbolen. De schandelijke praktijk om het Mausoleum van Lenin te draperen is corrumperend en ondraaglijk. Het is beneden de waardigheid van het land dat vandaag de dag moedig de erfenissen van Hitler uitdaagt, die onze voorouders versloegen onder de banieren van Lenin.

In de strijd tegen het fascisme dat de kop opstak, is de houding ten opzichte van de Sovjetgeschiedenis een test geworden voor de volwassenheid en verantwoordelijkheid van welke politieke kracht in Rusland dan ook. Je mag zeggen wat je wilt over het socialisme. Maar het verleden

kan niet ongedaan worden gemaakt. De prestaties van het Sovjetvolk en zijn staat in twijfel trekken, betekent een tapijt uitrollen voor het fascisme. En het fascisme, in welke schakering dan ook, brengt kwaad, degradatie en enorme verliezen met zich mee.

Voor een antifascistisch front en een betere toekomst voor de planeet.

Het kwaad veroordelen is niet genoeg. Het kwaad moet bestreden worden. Het moet worden overwonnen. Daarom werd er op de verjaardag van Lenin op 22 april 2023 een heel bijzonder evenement gehouden in de heldenstad Minsk. Het was een initiatief van de communistische partijen van Rusland en Wit-Rusland met de steun van de UCP-CPSU. Vertegenwoordigers van een twintigtal landen uit Azië, Amerika en Europa verzamelden zich op een symbolische plek, het Museum van de Geschiedenis van de Grote Patriottische Oorlog.

We ontmoetten elkaar om ons eerste Internationale Antifascistische Forum te houden en krachtig "Nee!" tot oorlog en reactie, neofascisme en onderdrukking. We deden het in Wit-Rusland, waar het aantal slachtoffers en de verwoestingen tijdens de oorlog tegen het Hitlerisme bijzonder hoog waren. Elke centimeter van dat heilige land was overspoeld met het bloed van miljoenen slachtoffers van het nazisme. Een op elke burger van de Wit-Russische SSR werd vernietigd door de Duitse fascistische agressors.

De deelnemers aan het antifascistische forum verklaarden dat het nazisme voortkomt uit de crisis van het kapitalisme. Het groeide uit de begeerte van Big Capital om koste wat het kost zijn macht over de werkende mensen te behouden. Daartoe zijn de imperialisten de weg ingeslagen om de duisterste krachten te steunen. Ze brachten Hitler, Mussolini, Franco en andere schurken aan de macht. De nazi's veranderden van een politieke rand in een enorme kracht die de hele wereld dreigde te onderwerpen.

De volkeren van de aarde hebben niet het recht om de ervaring van die grote veldslagen te vergeten. In 1936 brak met de steun van nazi-Duitsland en het fascistische Italië de Spaanse Burgeroorlog uit. De macht van het volk kon, ondanks de steun van de USSR en andere progressieve krachten, geen stand houden. Dit maakte de weg vrij voor de meest verschrikkelijke oorlog in de menselijke geschiedenis. Er werden beslissende stappen gezet in de richting van de ovens en gaskamers van Buchenwald en Mauthausen, Dahau en Sobibor, Majdanek en Oswiecim.

De wereld heeft een hoge prijs betaald voor het wegwerken van het nazisme. De helden van die strijd - de soldaten en officieren van het Rode Leger, de krijgers van de geallieerde landen, de strijders van het Volksbevrijdingsleger van China, vertegenwoordigers van het Franse en Italiaanse verzet, deelnemers aan de Duitse antifascistische ondergrondse, Joegoslavische en Koreaanse partizanen, Poolse en Tsjechoslowaakse patriotten - bedekten zichzelf met onvergankelijke glorie.

De rode vlag boven de Reichstag in mei 1945 is niet alleen een heroïsch feit uit het verleden. De betekenis en het belang van de Grote Overwinning op het fascisme reiken naar de toekomst. Ze klinken als een tocsin die de harten van de nieuwe generaties aanspreekt.

Vandaag de dag wordt de situatie steeds alarmerender. Het neokolonialisme steekt de kop op in Afrika en Amerika. Imperialisten voeren de spanningen in Azië op. Onder het gebrul van kanonnen verspreidt zich in Europa en andere uithoeken van de planeet de zwarte rook van oorlogsbranden. Menselijke ellende en lijden worden vermenigvuldigd. Het gekreun van de gewonden en stervenden wordt gehoord. Moeders huilen van verdriet. De sinistere contouren van de spinachtige swastika komen steeds zichtbaarder uit de gapende afgrond. De dodelijke dreiging van een fascistische wraak neemt toe. Het aangemoedigde nazi-beest is uit het hol van de wolf gekropen op zoek naar nieuwe slachtoffers.

Mensen van goede wil hebben eenheid en moed nodig in de strijd tegen het absolute kwaad. Dit betekent strijd tegen de hoofdoorzaak. Het kapitalisme in zijn neoliberale gedaante heeft een

wereldwijd systeem gecreëerd voor het plunderen van hele landen en volkeren. Het heeft zichzelf beoedeld met agressie tegen Joegoslavië, Irak, Afghanistan, Libië, Syrië, Venezuela, Nicaragua en Wit-Rusland. Er is een ongekeerde sanctiedruk losgelaten tegen de volkeren van Rusland en China, Cuba en de DVK. Militaire bedreigingen en politieke chantage worden steeds vaker gebruikt.

Aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog werden de stormtroepen van Hitler georkestreerd door financieel kapitaal. In de 21e eeuw stuurt het weer latere nazi's aan. Het schijnbaar overwonnen fascisme is niet van de aardbodem verdwenen. De wereldoligarchie heeft haar diensten nodig. Als gevolg hiervan organiseren nazi-uitschoten marsen in Vilnius en Tallinn. In Kiev worden boeken verbrand. In Warschau worden monumenten voor Sovjetbevrijders ontmanteld. Euro-parlementsleden initiëren verdorven resoluties om Hitlers nazisme en Sovjet-socialisme gelijk te stellen.

In Oekraïne heeft de steun van de VS en de NAVO de nazi-ideologie verheven tot de rang van officiële ideologie. Het Bandera-perceel in Kiev heeft Oekraïne veranderd in een concentratiekamp voor andersdenkenden. Ze hebben ongewenste media verboden, de oppositie gewurgd en represailles genomen tegen communisten. De nazi's verbrandden mensen levend in Odessa, bliezen op en doodden mensen van achter de hoek. De schurken van Azov* met een wolvenhaak aan hun punthaken terroriseren Donbass al jaren. Iedereen die de idealen van de broederschap van volkeren en loyaliteit aan de Grote Overwinning op het fascisme heeft behouden, is het slachtoffer geworden van represailles.

De westerse regeringen pompen wapens in Bandera, Oekraïne. Zelensky zegt al dat hij een nucleair arsenaal wil hebben. Maar de heren van de NAVO sloegen toen nog niet aan de bel. Bovendien overweegt Londen neonazi's te voorzien van munitie met verarmd uranium.

De NAVO-landen hebben de wereld niet alleen gevuld met militaire bases. Vierhonderd Amerikaanse bio-laboratoria in verschillende delen van de planeet voeren experimenten uit met gevaarlijke virussen en bacteriën. De gevolgen van dergelijke activiteiten bedreigen de mensheid als biologische soort.

De communisten hebben altijd beweerd dat "fascisme oorlog is". We zien er vandaag een duidelijk bewijs van. De bacillen van "de bruine pest" zijn te gevaarlijk. Ze moeten met vertrouwen en snel onschadelijk worden gemaakt. De verschrikkingen die door het Internationale Tribunaal van Neurenberg zijn veroordeeld, mogen niet worden herhaald. De reactie van de wereld mag de wereld niet in een nieuwe catastrofe storten. Individuele helden kunnen dergelijke taken niet oplossen. Er is massale activiteit van werkende volkeren en naties voor nodig.

De deelnemers aan het antifascistische forum in Minsk analyseerden de situatie van alle kanten en wezen op de steeds dieper wordende crisis van de burgerlijke ideologie. Inderdaad, de globalisten verdoezelen hun gevaarlijke acties met pseudo-intellectueel onderzoek. Ze plukken graag uit de theorieën van Nietzsche, Chamberlain en Gobinau de meest reactionaire ideeën over de 'superman' en 'rassensuperioriteit'. Er wordt een grimmige cocktail van neomalthusianisme en posthumanisme gekookt. Mensenhatende onzin wordt naar voren gebracht over de "prioriteit van technologische vooruitgang boven sociale ontwikkeling". Klaus Schwab en zijn soortgenoten stopten de oude ideeën die Hitler en zijn handlangers inspireerden in een pseudo-wetenschappelijke verpakking. Ondeugden en perversies worden geprezen als humanistische waarden.

Dergelijke valse "innovaties" worden gepromoot door degenen die lijden aan etnische en raciale vooroordelen die wraak willen nemen op de strijders tegen het fascisme en het kolonialisme. Deze cirkels zijn bezeten door het idee van totale controle over de mensheid. Ze verklaren de grote Russische cultuur en de 'ontslag' van Poesjkin, Dostojevski, Tolstoj en Tsjajkovski teniet te doen en richten zich op de humanistische cultuur van de hele wereld om die in tijden van ongehoorde wreedheid en een elektronisch concentratiekamp te gooien.

Progressief ingestelde mensen weten dat het neoliberalisme een wrede vijand is van onafhankelijke ontwikkeling en democratische normen . Westerse politieke systemen zijn verworden tot absolute autocratieën. De burgerlijke elites hebben het contact met de waarden van vrijheid en humanisme verloren. Kronkelend van pijn heeft het kapitalisme bewezen dat het bereid is de reïncarnatie van het fascisme te accepteren . De reactie van de wereld moedigt actief de volgelingen van Hitler en Mussolini, Franco en Salazar, Antonescu en Mannerheim, Pilsudski en Quisling aan. Ze vervalsen op cynische wijze historische feiten in de hoop de herinnering aan de Tweede Wereldoorlog uit te wissen.

Voor alle vredelievende krachten op de planeet is de sleutel tot succes eenheid in strijd, cohesie en assertiviteit. Verzet tegen de reactie van de wereld kan alleen succesvol zijn als het wereldwijd is. Alleen internationale solidariteit kan de mensheid beschermen tegen de fascistische dreiging en tegen het afglijden in de afgrond van een wereldoorlog.

Het slotdocument van het Minsk Anti-Fascist Forum benadrukt: "De plannen van een 'nieuwe wereldorde' leiden tot agressie en conflicten, neofascisme en neokolonialisme en de dreiging van een nieuwe wereldoorlog. De hele wereld wordt een slagveld. We moeten deze strijd winnen – in naam van al het beste dat door de wereldcultuur is gecreëerd, in naam van een waardige toekomst voor de mensheid!" Dit zijn woorden uit het Manifest voor het verenigen van de volkeren van de wereld, unaniem gesteund door de deelnemers aan onze bijeenkomst. "Bescherm de mensheid tegen het fascisme!" is de titel van het Manifest geworden.

Het Manifest herinnert eraan dat het grote militante bondgenootschap van tegenstanders van de fascistische barbarij – communisten, patriotten, strijders tegen tirannie en democraten – vorm kreeg in de vlammen van de Tweede Wereldoorlog. Het werd gecreëerd ondanks de sociale en ideologische verschillen, verschillen in politieke en religieuze opvattingen. Dat was het bieden van die tijd. De huidige tijd roept opnieuw op tot verenigd optreden van alle mensen van goede wil in de strijd tegen neonazisme, reactie en militarisme.

Het manifest "Bescherm de mensheid tegen het fascisme!" is een document met een geweldige politieke boodschap. Het biedt een overtuigend ideologisch platform om alle linkse, echt populaire krachten in de wereld te verenigen. Alleen zo'n unie kan de belangrijkste bedreigingen voor de mensheid in de eerste helft van de 21e eeuw overwinnen .

Wij vechten voor gerechtigheid!

Maken we kans om te winnen? Ongetwijfeld! De systeemcrisis van het kapitalisme groeit, wat de globalisten belemmert in hun poging om de wereld binnen vastgestelde grenzen te houden. De welvaart van de 'gouden miljard' - de etalage van het Westen - is lange tijd gebaseerd geweest op koloniale plundering van de rest van de wereld. Maar zelfs deze machten staan voor een catastrofe. Dat is de reden waarom zelfs in het hart van het kapitalisme het publieke bewustzijn de neiging heeft om meer naar links te groeien.

Alleen de vernietiging van de USSR en de socialistische gemeenschap heeft het kapitalisme in staat gesteld de verergering van de systeemcrisis aan het einde van de 20e eeuw te vertragen . De doping van het imperialisme in die tijd was het veroveren van nieuwe markten en het tijdelijk wegvallen van de concurrentie tussen kapitalisme en socialisme. Maar het effect van de doping ebde weg. De crisisspiraal zet door.

De gegevens van de internationale onderzoeksorganisatie Oxfam spreken van een catastrofaal tempo van massale verarming. Te midden van de pandemie van het coronavirus is het aantal miljardairs in de wereld met 573 toegenomen. Hun totale vermogen is goed voor 14% van het wereldwijde BBP. De tien rijkste mensen op aarde hebben meer rijkdom dan 40% van de wereldbevolking. De rijkdom van tachtig belangrijkste miljardairs op de planeet is meer dan de helft van de totale wereldrijkdom. Eén

procent van de rijkste mensen bezit meer dan 45% van de wereldrijkdom. De armste helft van de wereld bezit slechts driekwart procentpunt van die rijkdom!

De extreme polarisatie zet door. In 2022 is het aantal armen met 263 miljoen toegenomen. Het aantal mensen dat voor het eerst onder de armoedegrens terechtkwam, is gelijk aan het aantal inwoners van Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië en Spanje samen. De realiteit is dat de totale rijkdom van de miljardairs niet alleen zou betalen voor vaccins tegen het coronavirus voor de hele mensheid. Deze middelen kunnen de verarming voorkomen van degenen die door de pandemie hun bestaan hebben verloren. Maar de belangen van de volkeren zijn de kapitalisten vreemd.

De verbijsterende verrijking van een handvol 'uitverkorenen' slokt de inkomens van de rest op. Een half miljard aardbewoners leven in absolute armoede, een op de tien gaat met honger naar bed. Begin 2023 leefden een miljard mensen van twee dollar per dag. Nog eens 3 miljard leeft van 5 dollar per dag. De helft van de wereldbevolking is in armoede verzonken! De auteurs van het Oxfam-rapport getiteld "Survival of the Richest" komen tot deze conclusie: we zijn getuige van de grootste groei van wereldwijde ongelijkheid en armoede sinds de tijd van de Tweede Wereldoorlog.

De daling van de levensstandaard breidt zich snel uit naar de middenklasse. Volgens het IMF daalde de koopkracht van de dollar in anderhalf decennium met een derde. De kwaliteit van de consumptie daalt in de VS en West-Europa. Voor het eerst leven nieuwe generaties slechter dan hun ouders en grootouders.

Dit alles wordt weerspiegeld in sociale statistieken, waarbij 56% van de mensen in 30 grote landen zegt dat kapitalisme meer kwaad dan goed doet. Dit is de mening van tussen de helft en driekwart van de bevolking, zelfs in Duitsland, Groot-Brittannië, Frankrijk, Italië, Nederland en Singapore. Ook in de VS is de helft van de respondenten ontevreden over het kapitalisme. De massale ontgoocheling groeit, zelfs onder degenen die als sociaal welvarend worden beschouwd.

Een nieuwe verergering van de systeemcrisis van het kapitalisme is duidelijk. Bij het beoordelen van deze situatie hebben de gezaghebbende economen Joseph Stiglitz, Nouriel Roubini en Thomas Piketty aangetoond dat de pandemie niet de oorzaak van het probleem is, maar een lakmoesproef van het bankroet van het kapitalistische systeem.

De apologeten van het kapitalisme hebben geen plan om de crisis tegen te gaan. Achter hun afgezaagde frasen verbergen de westerse elites het verlangen om een unipolaire wereld te behouden. Hun beleid is totaal verstoken van een creatief element. Hun strijdbaarheid richt zich op het socialistische China en ons land. Hedendaagse 'kruisvaarders' van het kapitaal staan klaar om de mensheid elke prijs te laten betalen voor het behoud van de controle van de globalisten over de wereld en zelfs, voor dit doel, om de planeet in een maalstroom van een wereldoorlog te duwen.

De ontoereikendheid van het kapitalistische systeem en het gevaar ervan voor de mensheid wordt meer en meer openlijk erkend door de leiders van ons land. In een toespraak tot het Valdai Forum zei VVPoetin dat het kapitalisme op een doodlopende weg zit. Hij benadrukte dat de doorbraak in de beschaving die door het Sovjetvolk was bereikt, een krachtige basis had gelegd voor de Grote Overwinning. Hij wees op de successen die de USSR had behaald ondanks sancties en blokkades van de kant van de kapitalistische wereld. Een natuurlijk gevolg van deze verklaringen zou de erkenning zijn dat een hernieuwd socialisme voor Rusland onvermijdelijk is.

De start van de speciale operatie in Oekraïne veroorzaakte een terechte opleving van patriottische hoop bij onze medeburgers op langverwachte verandering. Toch zeggen we vandaag op een openhartige manier: er vindt geen kardinaal broodnodige vernieuwing van het interne beleid van het land plaats. Terwijl ze de inspanningen steunt om de politieke soevereiniteit van de Russische staat hoog te houden in de strijd tegen het nazisme en de Bandera-ideologie, eist de samenleving steeds hardnekkiger dat de sociaal-economische koers van het land wordt aangepast aan de omvang van de historische taken.

Recente sociologische onderzoeken tonen aan dat driekwart van onze burgers ervan overtuigd is dat het Sovjettijdperk het beste was in onze geschiedenis. Onder de verwezenlijkingen die vandaag onze bakens zouden moeten zijn, noemt de absolute meerderheid sociale rechtvaardigheid, de bezorgdheid van de staat over mensen, het gegarandeerde recht op werk, gratis en eersteklas onderwijs en medische dienstverlening. Het eeuwfeest van de USSR dat we eind 2022 vierden, deed de belangstelling van de samenleving voor de Sovjet-erfenis toenemen en de wens om het nieuw leven in te blazen.

Vandaag houden we vol: het socialisme klopt steeds assertiever aan de deur van de mensheid. We zien zijn krachtige spruiten ook in Rusland. Ze zijn in de blijvende socialistische idealen. Ze zitten in de zielen van jonge mannen en vrouwen die weten dat hun grootvader een communist was en daar trots op zijn. Ze verwerpen het anti-Sovjetisme door degenen die marcheren in de gelederen van het multi-miljoen immorele regiment. Ze zijn het unieke voorbeeld van onze 'volksondernemingen' wiens ervaring vol vertrouwen wordt aangetoond als bewijs van het voordeel van de socialistische manier om de economie te leiden.

Het CPRF vierde onlangs zijn 30e verjaardag . Al die jaren hebben we ons aan het principe gehouden: ons belangrijkste wapen dat nooit roestig wordt, is een eerlijke en openhartige positie, volharding in het verdedigen van onze zaak en vastberadenheid in het beschermen van de belangen van de volksmassa's.

We zien de Russische wereld als een levendige en originele beschaving. Rusland verbindt Noord en Zuid, West en Oost over land, lucht en water. Het is een centrum van diverse ervaringen van menselijke economische en creatieve activiteit, een erfgenaam van grote humanistische waarden en een grote spirituele cultuur. Vandaag, zoals meer dan eens eerder, is het het middelpunt van een strijd die de toekomst van de volkeren van de planeet bepaalt.

De uitdaging die de tijd ons biedt, is buitengewoon belangrijk. En de inzet is extreem hoog: zal de roofzuchtige eetlust van de wereldwijde oligarchie de wereld vernietigen, zullen de imperialistische agressors de mensheid verbranden in de uitbarsting van een wereldoorlog of zal het in staat zijn om het ergste te vermijden, als model de uitstekende praktijken van sociale vooruitgang en nieuwe historische horizonten openen?

De reddende overwinning zal alleen komen als we begrijpen dat het nodig is om de unieke ervaring van sociale rechtvaardigheid en solidariteit te volgen die de afgelopen honderd jaar is opgebouwd. Het is volkomen logisch dat het de meest indrukwekkende resultaten heeft opgeleverd.

We zullen er alles aan doen om ons lankmoedige en heldhaftige volk te beschermen tegen een catastrofe en het pad te volgen naar nieuwe overwinningen in de strijd om de Russische wereld - een strijd waarvan niet alleen ons lot afhangt, maar de toekomst van de hele mensheid!